1

“ปัณไม่มีปัญหาอะไรค่ะ แล้วแต่ผู้ใหญ่จะเห็นเหมาะสม”

เจ้าของเสียงหวานตอบคำถามผู้ใหญ่ด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ขณะที่ก้มหน้าลงเล็กน้อยด้วยความเขินอาย ดวงตากลมใสหลุบต่ำ ไม่กล้าสบตาว่าที่เจ้าบ่าว นิ้วเรียวสวยเกี่ยวเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนยาวสลวยซึ่งดัดเป็นลอนล้อมกรอบดวงหน้าสวยหมดจดมาทัดใบหูแดงเรื่อ ส่งผลให้กายอรชรอ้อนแอ้นภายใต้เดรสปาดไหล่แขนตุ๊กตาลายดอกไม้กระจุ๋มกระจิ๋มสีเหลืองมัสตาร์ดแลดูอ่อนหวานและน่าทะนุถนอม เหมาะกับการเป็นต้นแบบภรรยาในฝันของผู้ชายหลายๆ คน

‘ปวีรา วัฒนานนท์’ น้อมรับความหวังดีจากผู้ใหญ่ด้วยการตอบตกลงแต่งงานกับ ‘อังกูร’ โดยดุษณี คุณหนูปัณไม่แสดงความไม่พอใจหรือสร้างความลำบากใจแก่ผู้ใหญ่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

อังกูรเองก็ตอบรับเสียงนิ่งขรึมตามแบบฉบับ แต่ไหนแต่ไรเขาไม่เคยมีปัญหากับใครอยู่แล้ว การแต่งงานกับปวีราไม่ใช่เรื่องที่เลวร้ายอะไร เธอเองก็น่ารักและอยู่ในโอวาทเขามาตลอด ที่สำคัญเขาและเธอไม่ต้องเสียเวลาศึกษานิสัยใจคอกันใหม่ เขาเชื่อว่ารู้จักตัวตนเธอมากพอ

“ในเมื่อหนูปัณไม่มีปัญหา พวกเราก็ยึดถือตามฤกษ์เดิมเลย

ก็แล้วกัน” ในเมื่อหนุ่มสาวไม่ขัดข้องก็ไม่มีเหตุให้ต้องยืดเวลากันอีกต่อไป ผู้ใหญ่จากตระกูลธาดาพิพัฒน์ซึ่งเป็นสกุลของเจ้าบ่าวเป็นฝ่ายเสนอ ทางตระกูลวัฒนานนท์ก็ไม่ขัดข้อง การประชุมเรื่องแต่งงานระหว่างอังกูรกับปวีราจึงจบลงในเวลาอันรวดเร็ว

เธอจะเล่นตัวให้เสียเวลาไปทำไม ในเมื่อการเป็นเจ้าสาวของอังกูรหรือ ‘พี่พร้อม’ คือสิ่งที่เธอใฝ่ฝันและอยากเป็นมาโดยตลอด

และในที่สุดมันก็เกิดขึ้นโดยที่เธอไม่ต้องลงทุนลงแรงสักนิด มีหน้าที่แค่พยักหน้าและทำตามความประสงค์ของผู้ใหญ่เท่านั้น

สองเดือนต่อมา งานวิวาห์ระดับประเทศจึงถูกจัดขึ้นท่ามกลางเสียงฮือฮาในวงการธุรกิจหลักทรัพย์และวงสังคม ความอลังการและการจัดงานในเวลากระชั้นชิดถูกเนรมิตด้วยเม็ดเงินจำนวนมหาศาล แน่นอนว่าข่าวการเกี่ยวดองเป็นทองแผ่นเดียวกันของสองตระกูลดังย่อมสร้างความแตกตื่นและตื่นตัวในตลาดหุ้นอย่างไม่ต้องสงสัย เรียกได้ว่ายิงปืนนัดเดียวได้นกหลายสิบตัว

สื่อจากทุกสำนักต่างเกาะติดและนำเสนอข่าวของคู่แต่งงานที่เหมาะสมกันราวกิ่งทองใบหยก ลือกันว่าค่าตัวเจ้าสาวมูลค่ากว่าเก้าหลัก ยังไม่นับรวมเพชรนิลจินดาและที่ดินอีกกว่าพันไร่ ยิ่งไปกว่านั้นคือตัวเจ้าบ่าวซึ่งเป็นหลานชายคนโตของตระกูลธาดาพิพัฒน์ ในแวดวงธุรกิจบริษัทหลักทรัพย์ไม่มีใครไม่รู้จักเขา

‘อังกูร ธาดาพิพัฒน์’ นักธุรกิจหนุ่มวัยสามสิบห้าปี เขาถือเป็นกรรมการผู้จัดการที่อายุน้อยที่สุดตั้งแต่ก่อตั้งบริษัทมา ต่อมาชายหนุ่มได้สืบทอดตำแหน่งกรรมการบริหารหรือประธานบริษัทจากผู้เป็นปู่เมื่อเจ็ดปีก่อน แม้จะเป็นกระทำที่อาจจะข้ามหน้าข้ามตาคนเป็นพ่ออย่าง ‘นายสันต์ ธาดาพิพัฒน์’ อยู่บ้าง ทว่าก็ไม่มีใครคัดค้านหรือกังขากับการตัดสินใจของผู้นำตระกูลอย่าง ‘ท่านพิพัฒน์’ อดีตนายใหญ่ผู้กุมบังเหียนบริษัทหลักทรัพย์ธาดาพิพัฒน์ ความสามารถและศักยภาพ

ของอังกูรเป็นที่ประจักษ์ต่อผู้บริหารและพนักงานใต้บังคับบัญชาทุกคน ภายนอกเขาดูใจดีมีเมตตา แต่ลึกๆ แล้วทุกคนรู้ดีว่าหากเป็นเรื่องงาน คนคนนี้เฉียบขาดและเด็ดขาดแค่ไหน

“เมื่อยขาหรือเปล่า หน้าซีดๆ นะเรา”

อังกูรเอ่ยปากถามเจ้าสาวซึ่งเห็นกันมาตั้งแต่ตัวเท่าเมล็ดถั่วเขียว เนื่องด้วยสองตระกูลสนิทชิดเชื้อกันมาหลายชั่วอายุคน ความสนิทสนมกลมเกลียวจึงถูกส่งผ่านจากรุ่นสู่รุ่น

ปวีราซึ่งในยามปกติก็สวยหวานราวกับดอกไม้แรกแย้มเป็นทุนเดิม ค่ำคืนสำคัญเช่นนี้เธอจึงยิ่งเจิดจรัสและเปล่งปลั่งด้วยออร่าของเจ้าสาว ปฏิเสธไม่ได้ว่ายามเห็นร่างเพรียวบางย่างกรายออกมาในชุดเจ้าสาวขาวบริสุทธิ์ เขาผู้เป็นเจ้าบ่าวพ่วงด้วยตำแหน่งพี่ชายคนสนิทถึงขนาดตะลึงงันกับความงดงามไปครู่ใหญ่ ส่งผลให้ชายหนุ่มตระหนักได้ว่า น้องน้อยขี้โรคซึ่งเห็นกันมาแต่อ้อนแต่ออกได้เติบโตเป็นสาวสะพรั่งเต็มวัย

หญิงสาวยังคงความสง่างาม แม้บางครั้งกายอรชรอ้อนแอ้นจะโอนเอนไปมาด้วยความเมื่อยขบบริเวณปลีน่องเรียวสวย จนเขาอดชื่นชมในความใจสู้ของเธอไม่ได้

ปวีราผงกศีรษะเบาๆ แทนการตอบคำถาม แต่สีหน้ายังคงยิ้มแย้มให้แขกเหรื่อที่หลั่งไหลเข้ามาในงานไม่ขาดสาย

“นิดหน่อยค่ะ แต่หิวมากกว่า พี่พร้อมไม่เหนื่อยไม่เมื่อยบ้างเหรอคะ” หญิงสาวถามเจ้าบ่าวที่ยืนนิ่งเป็นหุ่นยนต์ เธอละยอมใจในความนิ่งของเขาจริงๆ

ตามประสาหญิงสาวรักสวยรักงามที่กลัวจะสวมชุดแต่งงานได้ไม่สวยไม่เลิศพอ คนไม่ชอบออกกำลังกายอย่างปวีราจึงลดน้ำหนักด้วยวิธีการที่เพื่อนสาวอย่าง ‘ชลลี่’ หรือ ‘ชลิดา’ แนะนำคือ การกินอาหารเป็นช่วงเวลา และปล่อยให้ร่างกายหยุดรับอาหารเป็นช่วงเวลา

เช่นเดียวกัน ดังนั้นตั้งแต่เช้าเธอจึงไม่ได้แตะต้องอาหารเลยแม้แต่น้อย ได้จิบน้ำเปล่าแค่ไม่กี่อึกเท่านั้น มิหนำซ้ำยังต้องตื่นตั้งแต่ตีสอง เมื่อเช้าก็ยุ่งวุ่นวายกับการลองชุดและซ้อมพิธีจนไม่มีเวลากินข้าวกินปลา ร่างกายที่ค่อนข้างจะอ่อนแอขี้โรคอยู่แล้วจึงอ่อนเพลียและหิวโหยเป็นพิเศษ

เจ้าบ่าวที่คาดว่าจะเนี้ยบและนิ่งที่สุดในประเทศไม่ตอบคำถามในทันที เขาส่งสายตาให้เลขาฯ หนุ่มนามว่า 'ชิตพล' ที่ยืนกุมมือคล้ายรอรับคำสั่งอยู่ตลอดเวลา ราวกับโทรจิตสื่อถึงกันได้ ไม่ถึงสองนาทีชิตพลก็กลับมาพร้อมกับแซนด์วิชชิ้นพอดีคำ

"กินแซนด์วิชรองท้องไปก่อน เกิดเป็นลมเป็นแล้งขึ้นมาแล้วจะยุ่ง" เขาออกปากแซว เจ้าสาวของเขายิ่งผอมแห้งแรงน้อยอยู่ด้วยสิ

ปวีราจัดการกับแซนด์วิชในจานด้วยความว่องไว กินไปก็ทรมานด้วยความจุกไป เพราะปกติแล้วเธอใช้เวลากินอาหารค่อนข้างนาน กว่าจะละเลียดกินหมดบางทีก็เกือบชั่วโมง หญิงสาวฝืนใจกัดขนมปังที่ประกบกันสองชิ้นภายในคำเดียว จากนั้นก็กลับมายิ้มสวยให้บรรดาแขกเหรื่อในงานอีกครา

ตระกูลทั้งของเธอและเจ้าบ่าวเป็นตระกูลดังระดับประเทศ แขกที่มาร่วมงานมีร่วมสองสามพันคน บ้างก็รู้จักมักคุ้นกันดี บ้างก็เพิ่งเคยเห็นหน้าค่าตากันในวันนี้ แต่หากเป็นบุคคลสำคัญจริงๆ ชิตพลและ 'นุชนาถ' ทีมงานของว่าที่สามีจะคอยกระซิบบอกอยู่เนืองๆ จนปวีราอดทึ่งในความจำของสองคนนี้ไม่ได้ เพราะถึงเธอจะฉลาดมากแค่ไหน แต่จะให้จำชื่อคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกก็ออกจะเป็นเรื่องที่เหนื่อยเกินไปหน่อย แน่นอนว่าคนขี้เกียจอย่างเธอต้องขอผ่าน

"ผู้หญิงในชุดสีแดงที่กำลังเดินมาคือดอกเตอร์ลลนา อดีตคนรู้ใจ แต่ไม่ใช่แฟนของท่านประธานค่ะ" นุชนาถกระซิบกระซาบ ที่บอกแบบนั้นเพราะอังกูรไม่เคยยอมรับว่าคบกับผู้หญิงคนนี้ แต่เจ้าหล่อน

กลับมาเที่ยวไล้เทียวขื่อเจ้านายหนุ่มจนกลายเป็นแขกประจำ

เจ้าสาวแสนสวยพยักหน้าและมองคนตรงหน้าอย่างพินิจพิเคราะห์ เธอพอจะรู้มาบ้างว่าอังกูรไม่เคยคบหาใครเป็นจริงเป็นจัง สำหรับพี่ชายหน้ามึนงานมาเป็นอันดับหนึ่ง การออกกำลังกายมาเป็นอันดับสอง แถมยังชอบอยู่บ้านอ่านหนังสือมากกว่าจะไปนั่งกินเหล้าเคล้านารี สาเหตุเพราะเขาแพ้กลิ่นบุหรี่ จึงเลี่ยงที่จะไปในสถานที่อโคจร

ปวีราเคยนึกสงสัยมาตลอดว่าผู้หญิงที่พี่พร้อมถูกใจจนถึงขั้นคบหาดูใจจะมีรูปลักษณ์และนิสัยใจคอเป็นเช่นไร เพิ่งจะได้เห็นกับตาตัวเองก็วันนี้ ดูท่าเขาคงชอบผู้หญิงสมัยใหม่ ท่าทางมาดมั่น และมีความเป็นนักบริหารไม่ต่างจากตนเองกระมัง หญิงสาวตรงหน้าดูทรงภูมิและเป็นผู้ใหญ่ ค่อนไปทางมีอายุ มองจากรูปลักษณ์น่าจะอายุราวๆ สามสิบสี่สามสิบห้า

อังกูรไม่เคยคบหากับผู้หญิงอ่อนวัยกว่า แถม 'ปรานต์' พี่ชายของเธอซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเขายังบอกว่า เจ้าบ่าวของเธอไม่นิยมกินเด็ก น่าแปลกที่เขาตกลงปลงใจแต่งงานกับเธออย่างง่ายดาย ทั้งที่เธอกับเขาอายุห่างกันถึงสิบปี เรียกได้ว่าสเปกของเขาห่างไกลจากความเป็นเธอลิบลับ

ตอนเด็กๆ อังกูรจำใจเล่นกับเธอเพราะถูกพ่อแม่บังคับ เธอติดเขาแจ แถมยังเป็นเด็กขี้โรคป่วยออดๆ แอดๆ เข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น แน่นอนว่าเขาย่อมไม่ชอบผู้หญิงอ่อนปวกเปียก กินข้าวช้าเหมือนเคี้ยวเอื้องอย่างเธอ อีกอย่าง แม้ว่าเธอจะฉลาดเฉลียว และเรียนจบถึงปริญญาโทมาจากมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังของประเทศ ทว่าไม่เคยได้ลงมือทำงานจริงจังกับใครเขา ปริญญาสองใบของเธอไม่ต่างจากกระดาษเอสี่ที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ความสามารถของเธอถูกกดทับด้วยความเป็นห่วงปนหวงของคนในครอบครัว ดังนั้นตั้งแต่เรียน

จบมาได้สองปีกว่า ปวีราก็อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน นั่งกินนอนกินมาโดยตลอด

มาคิดๆ ดูแล้ว ก็สงสารเขาไม่น้อยที่ต้องมาแต่งงานกับเธอ ผู้ที่ไม่มีความสามารถใดๆ นอกจากอยู่เป็นภรรยาให้เขาเลี้ยง หรือเขาคิดว่าการแต่งงานกับเธอคงไม่ต่างจากเลี้ยงหมาเลี้ยงแมวกระมัง

แต่แมวตัวนี้ซื่อสัตย์กับเจ้าของนะจะบอกให้

"ยินดีด้วยนะคะพร้อม น้องปัณ คุณช่างเป็นผู้หญิงที่โชคดี" น้ำเสียงแสดงความยินดีของดอกเตอร์ลลนาแผ่วคล้ายสะเทือนอารมณ์บางอย่าง ดวงตาคู่สวยเจือแววสะเทือนใจและเสียดายอย่างสุดซึ้ง ดอกเตอร์สาวมองหน้าว่าที่สามีของเธอด้วยความเศร้าสร้อยประหนึ่งฉากคู่รักที่ต้องพรากจากกันด้วยความไม่เต็มใจในนิยายประโลมโลกไม่มีผิด

น่าเสียดายที่แววตาพี่พร้อมช่างว่างเปล่า เป็นกรรมของผู้หญิงคนนี้แท้ๆ

แม้สถานการณ์ค่อนข้างอิหลักอิเหลื่อ ทว่าปวีราก็เลือกที่จะนิ่งเฉย เธอเพียงแต่ยกมือไหว้ขอบคุณตามหน้าที่เจ้าสาว

จะวุ่นวายกับดรามาตรงหน้า แกว่งเท้าหาเสี้ยนให้เหนื่อยไปทำไม นี่ไม่ใช่เรื่องของเธอสักหน่อย แฟนเก่าใคร คนนั้นย่อมต้องจัดการเอง

เจ้าสาวคนสวยจึงทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ แล้วระบายยิ้มอ่อนหวานส่งให้แขกเหรื่ออย่างเฉื่อยชา ปากก็กำลังจะชาตาม เพราะฉีกปากยิ้มมาตั้งแต่เช้าจดค่ำ จนกระทั่งคนข้างกายโน้มศีรษะเข้ามาชิด พร้อมกับเสียงติดขรึมที่ลอยมากระทบหู

"ช่วยพี่จัดการหน่อย เรายังมีแขกคนอื่นต้องต้อนรับอีกมาก พี่รู้ว่าปัณทำได้"

ปวีรามองหน้าเขา เป็นนัยว่าคนแบบเธอจะจัดการอะไรได้ ทว่า

อังกูรก็ยังหน้านิ่งไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงแววตาคมขรึมซึ่งเขาใช้มองมาที่เธออย่างกดดันและคาดหวัง

บทบาทหน้าที่ภรรยาของอังกูร ธาดาพิพัฒน์เริ่มต้นขึ้นแล้วสินะ

เดี๋ยวจะหาว่าเลี้ยงเสียข้าวสุก จัดให้เบาๆ ก่อนก็แล้วกัน!

“เชิญคุณลัลเข้างานตามสบายเลยนะคะ ด้านในมีบริการอาหารทั้งอาหารไทยและอาหาร...” ปวีรายังไม่ได้สาธยายถึงบรรดาเมนูอาหารที่ทางเจ้าภาพจัดไว้คอยบริการแขกกิตติมศักดิ์ทั้งหลาย ‘คุณลัล’ ก็เอ่ยแทรกขึ้นมาทันควัน

“อุ๊ย เรียกพี่ลัลเถอะค่ะน้องปัณ อีกหน่อยเราคงได้เจอกันบ่อยขึ้น พี่ว่าเราควรจะทำความคุ้นเคยกันไว้” เจ้าหล่อนยิ้มน้อยๆ อย่างมีเลศนัย แลดูไม่ค่อยน่าไว้ใจสักเท่าไร

คำถามคือ ยางอายของคุณเธอไปตกอยู่แห่งหนใด ทั้งๆ ที่เห็นอยู่กับตาว่าเธอกับพี่พร้อมกำลังจะร่วมเรียงเคียงหมอน ร่วมหอลงโรงกันอยู่รอมร่อ แหวนเพชรเม็ดเป้งบนนิ้วนางข้างซ้ายไม่อยู่ในสายตาคุณดอกเตอร์บ้างหรือ

“อย่าเข้าใจผิดนะคะ พี่หมายถึงพี่กำลังจะทำโพรเจกต์ร่วมกับพร้อมน่ะค่ะ เลยอาจจะต้องเจอกันบ่อย แค่เรื่องงานจริงๆ ค่ะ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น”

แม่คุณย้ำยิ้มๆ แต่ประเด็นคือ เธอยังไม่ได้ถามออกมาสักคำและไม่ได้อยากรู้ด้วย

เชื่อขนมกินได้เลยว่า แม้แต่เด็กอนุบาลยังมองออกว่าคุณดอกเตอร์ลลนาหวังอะไรจากสามีเธอ แต่ดูเหมือนพี่พร้อมจะไม่ให้ความร่วมมือ ซึ่งนั่นก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

“ค่ะพี่ลัล ไว้เจอกันนะคะ” ปวีรายิ้มละไม พยายามส่งสายตาและผายมือให้ดอกเตอร์สาวเข้าไปในห้องบอลรูมสักที ทว่าแม่คุณยังคงชำเลืองมองสามีของเธอตาละห้อย

“ลัลไปนะคะพร้อม”

“ตามสบายครับ” แววตาคนพูดเฉยเมย หาได้สนใจแววตาอาลัยอาวรณ์นั้นไม่

น่าสงสาร น่าสงสารจริงๆ ปวีรารำพันในใจ

“พี่ไปก่อนนะคะ” อีกฝ่ายเอื้อมมาแตะหลังมือเธอเบาๆ

ปวีรายิ้ม ในใจก็คิดว่าไปได้สักทีนะแม่คุณ

ดวงหน้าหมดจดซึ่งเจือแววอ่อนหวานเป็นเนืองนิจบัดนี้เผยให้เห็นแววรำคาญปนระอาใจเล็กน้อย ทว่าเมื่ออังกูรหันกลับมาสบตา...

เวรละ...

ชิ้งงงง!!

สิ่งเหล่านั้นก็อันตรธานไปราวกับภาพมายา ประหนึ่งไม่มีอะไรเกิดนั้น เธอยังเป็นปวีราคนดีคนเดิม

“พี่พร้อมจะพูดอะไรกับปัณรึเปล่าคะ” เธอเอียงคอถามอย่างเจี๋ยมเจี้ยม

“เปล่า พี่คงจะตาฝาดไปเอง”

“แขกเยอะจังเลยนะคะ ปัณเมื่อยขา เพิ่งรู้นะคะว่าเป็นเจ้าสาวมันเหนื่อยขนาดนี้ แค่ครั้งเดียวก็เกินทน” คนที่เพิ่งรอดตัวมาหยกๆ บ่นยาวเหยียดอย่างลืมตัว

กว่าสองชั่วโมงที่คู่บ่าวสาวยืนต้อนรับแขกเหรื่อซึ่งทยอยมาอย่างไม่สิ้นสุดด้วยความขันแข็งระคนขาแข็ง โดยเฉพาะเจ้าสาว ตอนนี้ปวีรารู้สึกเหมือนร่างกายเธอกำลังจะปริร้าว น่องขาบวมตึงไปหมด ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยต้องทนยืนขาแข็งนานขนาดนี้มาก่อน ทั้งยังไม่เคยต้องยิ้มจนเมื่อยปากถึงเพียงนี้ มันไม่ยุติธรรมเลยสักนิด

ในขณะที่เธอต้องคอยส่งยิ้มเรี่ยราดให้แก่ผู้คนมากมาย ทว่าเจ้าบ่าวกลับเอาแต่ทำหน้านิ่งเฉย ไม่ช่วยกันทำมาหากินบ้างเลย ตกลงเขาคือพี่พร้อมหรือโฮโลแกรมของพี่พร้อมกันแน่

“แล้วจะมีครั้งไหนอีก นอกจากพี่ยังมีใครทนเราได้อีกงั้นหรือ”

โอเค นี่คือพี่พร้อมตัวจริงเสียงจริง

“แหม พี่พร้อมละก็...”

นั่นปากหรือใบมีด เชือดเฉือนเก่งอะไรเบอร์นั้น

ทำเป็นพูดดีไปเถอะ ถ้าไม่ได้แต่งกับเธอ ทำอย่างกับเขาจะแต่งกับใครได้อีก นอกจากเธอจะมีใครทนเขาได้ พนันได้เลยว่าไม่เกินสองวัน เจ้าสาวต้องวิ่งป่าราบออกจากบ้านที่อุดมไปด้วยหมาแมวของเขาแน่นอน

นี่เธออุตส่าห์ยอมเสียสละตัวเองเชียวนะ ไม่คิดจะขอบคุณกันหน่อยหรือไร

“เงียบไปแบบนี้คงไม่ได้แอบนินทาพี่อยู่หรอกนะ”

เสียงทักเหมือนรู้ทันของเขาทำเอาคนมีชนักติดหลังสะดุ้งเล็กน้อย

“นินทงนินทาอะไรล่ะคะ ปัณหรือจะกล้า พี่พร้อมน่ะชอบใส่ร้ายน้องอยู่เรื่อย” ปวีราแกล้งเขย่าแขนล่ำอย่างแง่งอน

อังกูรส่ายหัว แววตาคมขรึมฉายชัดถึงความระอาแบบไม่ปกปิด

ปวีราในภาคน้องว่าน่ารำคาญแล้ว ภาคเมียจะน่ารำคาญเลเวลไหน แค่คิดว่าจะต้องฟังเสียงงุ้งงิ้งเหมือนยุงบินว่อนอยู่ริมใบหูไปตลอดชีวิต เขาก็ปวดกบาลล่วงหน้าไปหลายสิบปี

แต่ช่างเถอะ แต่งกับเธอดีที่สุดแล้ว

“ยายปัณ!”

ปวีราหันตามเสียงเรียกของหญิงสาวร่างสูงโปร่ง ภายใต้เดรสเกาะอกพิมพ์ลายลูกไม้สีเขียวมรกตเรียบหรูดูแพง ราวกับเกิดมาเพื่อคนใส่อย่างไรอย่างนั้น เนื่องด้วยปวีราไม่ค่อยมีเพื่อนสนิท แก๊งเพื่อนเจ้าสาวของเธอจึงมีแค่พี่สาวอย่าง ‘เปรมวรา’ ‘พริ้ง’ หรือ ‘อาณดา’ น้องสาวของเจ้าบ่าวซึ่งอายุไม่ต่างจากเธอมาก ทั้งยังเป็นเพื่อนเล่นร่วม

วงหมากเก็บกันมาตั้งแต่เด็กๆ และคนสุดท้ายที่ขาดไม่ได้คือคนที่เพิ่งมาถึงนั่นเอง

เมื่อสาวไฮโซระดับเอลิสต์ปรากฏตัวขึ้น จึงไม่แปลกที่หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่จะพากันเมียงมอง จนคนที่มาด้วยกันเกิดความไม่พอใจและตั้งตัวเป็นศัตรู ทั้งที่เจ้าตัวยังไม่ได้ทำอะไรเลยด้วยซ้ำ

"ชลลี่!" ในที่สุดคนที่เธอรอคอยก็มาถึง ชลลี่ เบสต์เฟรนด์ฟอร์เอเวอร์หนึ่งเดียวของเธอนั่นเอง

"ฉันนึกว่าแกจะไม่มาซะแล้ว ยืนรอจนขาแข็งไปหมดแล้วเนี่ย"

น้ำตาเอ่อคลองง่ายดายเหมือนมีคนมาเปิดสวิตช์ ทำพิธีกับเขามาค่อนวัน ปวีราไม่เห็นร้องออกมาสักแอะ กะอีแค่เพื่อนมาหา ถึงกับต้องซึ้งขนาดนี้ นี่เจ้าบ่าวอย่างเขาไร้ความสำคัญขนาดนั้นเลยหรือ...

"โอ๋ๆ ฉันจะไม่มาได้ยังไง งานแต่งของเพื่อนเลิฟทั้งที นี่ลงจากเครื่องแล้วรีบบึ่งรถมาหาแกเลยนะ หน้าก็โบกมาตอนติดไฟแดง ยังสวยไม่เสร็จเลยเนี่ย"

"ขนาดไม่สวย คนยังมองแกขนาดนี้ ถ้าสวยกว่านี้จะขนาดไหน"

"โฮะๆ อันนี้ก็ช่วยไม่ได้อะนะ ฮืออออ แกนะแก แกแต่งงานไปแบบนี้ แล้วต่อไปฉันจะไปแฮงก์เอาต์ ไปชอปปิง ไปกินข้าวกับใครนังเพื่อนบ้า เห็นกันอยู่หลัดๆ แท้ๆ"

"เดี๋ยวๆ ฉันแค่แต่งงาน ไม่ได้ไปตาย"

"เออๆ ฉันก็พูดเกินเบอร์ไปงั้นแหละ ยังไงฉันก็จะตามเกาะแกะแกเหมือนเดิม เราแยกกันได้ที่ไหน" ดรามาควีนหัวเราะกิ๊ก

"กูว่าที่แยกจากกันไม่ได้เพราะไม่มีใครคบมากกว่า"

'ตุลธร' เพื่อนสนิทของเจ้าบ่าวกับพี่ชายเจ้าสาวที่เพิ่งกลับมาจากห้องน้ำกอดอกพูด

อังกูรพยักหน้าเสริมอย่างเห็นด้วย ก่อนจะถูกเรียกให้มารับคำอวยพรของเพื่อนเจ้าสาวซึ่งพูดพล่ามเสียยาวเหยียด

"พี่พร้อมต้องดูแลปัณดีๆ นะคะ ชลลี่รักเพื่อนคนนี้มาก เรามีกันอยู่แค่สองคน ไว้ว่างๆ ชลลี่จะขอไปนอนกับยายปัณบ้าง พี่พร้อมคงไม่ว่าอะไร ถึงยังไงชลลี่ก็มาก่อนพี่ ที่สำคัญห้ามนอกกายนอกใจยายปัณเด็ดขาด ไม่งั้นชลลี่จะยุให้ยายปัณฟ้องหย่า เอาให้พี่หมดตัวไปเลย"

"ชลลี่ พอได้แล้ว" ปวีราปรามเพื่อน เพราะรู้สึกเพื่อนชักจะพล่ามมากไปแล้ว

"ไม่เกินไปหน่อยเหรอแม่คุณ เป็นแค่เพื่อน หาใช่ผัวไม่" ตุลธรพูดขึ้นลอยๆ

"ชลลี่ถามพี่เหรอคะ" คิ้วงามงอนเลิกขึ้นสูง หญิงสาวพลันปรายตามองคนที่เอ่ยสอดขึ้นมาอย่างไม่พอใจ

"ปากเสียแบบนี้ถึงไม่มีผัวเป็นตัวเป็นตนสักที" ตุลธรงึมงำไม่เจาะจง แต่จี้ใจดำคนฟังอย่างจัง ชลิดาได้ยินก็โกรธควันออกหู

"ชลลี่ได้ยินนะ พูดยังกับตัวเองมีอย่างนั้นแหละ ปากปีจอจนหมาเรียกพ่ออย่างพี่จะมีใครเอาไม่ทราบ ให้ฟรีแถมข้าวสารสองถังยังคิดหนัก" คนสวยตอกกลับเสียงดังฟังชัดชนิดไม่ไว้หน้า

"อ้าว พูดแบบนี้ก็สวยสิครับ"

"ไม่ต้องบอกก็พอทราบค่ะ ชลลี่สวยกว่าบรรดากิ๊กของพี่สิบคนมัดรวมกันเสียอีก"

ชลิดาสะบัดผมพลางเชิดหน้าอย่างมั่นใจในความสวย ทำเอาผมยาวสลวยแทบบาดหน้าคนพูด

กลิ่นหอมอ่อนๆ ให้ความรู้สึกอ่อนหวานและเซ็กซี่ทำเอาตุลธรซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากับเธอมาตลอดใจสั่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

"เงียบไปเลยละสิ ฮึ! ชลลี่พูดแทงใจใช่มั้ยล่ะ พี่ก็ดีแต่เฟลิร์ตผู้หญิงไปทั่ว ระวังเถอะ สักวันกรรมจะตามสนอง"

ด้านอังกูรและปวีราก็หันมองกันด้วยความรู้สึกเดียวกันคือ

หมดคำจะพูดกับสถานการณ์ตรงหน้า

หมดจากลลนา นึกว่าจะหมดเวรหมดกรรม แต่ที่ไหนได้...

ชายหนุ่มกลอกตามองเพื่อนเจ้าบ่าวและเพื่อนเจ้าสาวที่เถียงกันไฟแลบอย่างไม่มีใครยอมใครด้วยความเหนื่อยหน่าย

"คุณพร้อม คุณปัณคะ ด้านในพร้อมแล้วค่ะ"

หลังแขกกลุ่มสุดท้ายเข้าไปในงาน หนึ่งในทีมออร์แกไนซ์ก็เดินออกมาตามเจ้าบ่าวและเจ้าสาว อังกูรกับปวีราจึงพากันเข้าไปในห้องจัดงาน เพื่อเตรียมตัวสำหรับพิธีฉลองมงคลสมรสซึ่งจะเริ่มในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ทิ้งให้สองหนุ่มสาวเถียงกันต่อไปอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว จนกระทั่งนุชนาถซึ่งทำหน้าที่เป็นสักขีพยานการเถียงมาพักใหญ่ทนไม่ไหว

"เอ่อ ขอโทษนะคะ คุณยักษ์ คุณชลลี่ นุชไม่ได้ตั้งใจจะขัดจังหวะนะคะ แต่ทุกคนเข้างานไปหมดแล้วค่ะ พิธีจะเริ่มในสิบนาทีข้างหน้าค่ะ"

"เพราะพี่คนเดียวเลย ดูสิยายปัณเลยหายไปไหนไม่รู้" ดวงตาสวยวาววับตวัดมองคนที่ชวนทะเลาะด้วยความโกรธเกรี้ยว เพราะไอ้พี่ยักษ์คนเดียว! ทำเอาเธอหมดอารมณ์สนุกตั้งแต่งานยังไม่เริ่มเลยด้วยซ้ำ

"เพราะชลลี่ต่างหาก เถียงคำไม่ตกฟาก พี่อายุมากกว่าชลลี่ตั้งกี่ปี" ตุลธรเอาอายุเข้าข่ม

"โตแต่ตัวละสิไม่ว่า พนันได้เลยว่าไอคิวของพี่ต้องต่ำกว่ามาตรฐานคนวัยเดียวกัน อย่างน้อยก็ต่ำกว่าพี่พร้อมหลายเท่า ถึงเป็นได้แค่เจ้าของบริษัทก่อสร้างต๊อกต๋อย"

ชลิดาพูดไม่ให้เกียรติ สุรเกียรติ คอนสตรัคชั่น ทุนจดทะเบียนพันหกร้อยล้าน มูลค่างานรวมกันมากกว่าสองหมื่นล้านแม้แต่น้อย

"ถอยไปเลยนะ ชลลี่จะเข้าด้านใน"

“พี่ก็จะเข้า”

“เชอะ!”

“เหอะ!”

คู่กัดตลอดกาลสามัคคีกันสะบัดหน้าแล้วเดินเข้าด้านในไปคนละทิศคนละทาง

2

ณ ห้องแกรนด์บอลรูมของโรงแรมระดับไฮคลาสสไตล์ไทย โมเดิร์น ด้านในตกแต่งอย่างสวยงามอลังการงานสร้าง สมกับเป็นงานแต่งงานของทายาทตระกูลดังที่รวยติดอันดับท็อปของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ บรรดาแขกเหรื่อซึ่งทยอยเข้ามาในงานจนครบต่างก็พูดคุยและเอ่ยปากชมเจ้าบ่าวเจ้าสาวอย่างไม่ขาดปาก เพราะทั้งคู่สวยหล่อสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก

เสียงกีตาร์คลาสสิกและไวโอลินคลอเบาๆ บวกกับเสียงร้องนุ่มละมุนที่ผสานกันอย่างไพเราะและทรงพลังของนักร้องสาวคู่หูดูโอผู้ชนะจากรายการประกวดร้องเพลงชื่อดังซึ่งมีฉายาว่าเจ้าแม่งานแต่งบรรเลงประกอบวิดีโอพรีเซนเทชันซึ่งบอกเล่าเรื่องราวของคู่บ่าวสาวตั้งแต่เล็กจนโต

ภาพส่วนใหญ่เป็นภาพนิ่ง และเป็นภาพคู่ทั่วไปไม่ได้สวีตหวานหรือหวือหวาแต่อย่างใด เช่น รูปในงานวันเกิดคุณปู่เมื่อสี่ปีก่อนที่เขาและเธอบังเอิญยืนติดกัน ภาพงานเลี้ยงปีใหม่ของบริษัทในเครือที่มีญาติพี่น้องคนอื่นรวมอยู่ด้วย โดยมีเขาและเธอนั่งข้างกัน เธอกำลังฟังเขาพูดอะไรบางอย่างด้วยความสนใจ

หรือจะเป็นภาพที่ไปเที่ยวต่างประเทศของสองครอบครัวซึ่งเธอ

กับเขากำลังหยอกล้อกับหลานแฝดตัวน้อย ในภาพนั้นปวีรายิ้มสดใส เธอกำลังป้อนไอติมแฝดน้อง ส่วนอังกูรกำลังอุ้มแฝดพี่ที่ตั้งท่าจะโผมาแย่งไอติมน้อง อย่างกับครอบครัวสุขสันต์อย่างไรอย่างนั้น

ปิดท้ายด้วยไฮไลต์ที่เรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดและฮือฮาจากทั่วทุกทิศ นั่นคือภาพเด็กชายอังกูรในวัยสิบขวบอุ้มทารกน้อยไว้ในอ้อมกอดอย่างระมัดระวัง

ปวีราหน้าแดงเรื่อด้วยความเขินอาย ส่วนเจ้าบ่าวก็ยืนหน้านิ่งเหมือนเคย มีเพียงใบหูที่เปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ

เขากำลังเขิน ปวีรารู้ดี

ช่วงเวลาสองทุ่มครึ่ง คู่บ่าวสาวก็มาปรากฏตัวบนเวที ปวีราซึ่งดูงดงามในชุดราตรีสีแชมเปญ มีดีเทลด้วยลูกไม้ที่ปักอย่างประณีต ให้ความรู้สึกอ่อนหวานระคนเซ็กซี่ด้วยการเว้าหลังๆ นิดๆ แสดงถึงตัวตนของคนใส่ได้เป็นอย่างดี ส่วนเจ้าบ่าวก็ดูหล่อเหลาอย่างเป็นทางการในชุดสูทแบรนด์ดังของฝรั่งเศส

“ขอเสียงปรบมือให้เจ้าบ่าวและเจ้าสาวแสนสวยของเราหน่อยค่า” สิ้นเสียงพิธีกรก็ตามมาด้วยเสียงปรบมือและเสียงโห่แซวเป่าปากจากทางฝั่งเพื่อนเจ้าบ่าว

ปวีราประหลาดใจไม่น้อยที่ผู้ชายบ้างานมากกว่าผู้หญิงอย่างพี่พร้อมจะคบหากับกลุ่มเพื่อนมาดแบดบอย และดูท่าจะเจ้าชู้ชนิดปลาไหลเรียกพ่อ เรียกได้ว่าสองในสามของเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นถ้าไม่คบหาดูใจอยู่กับพวกนางแบบ ก็แต่งงานไปกับดาราดัง ส่งผลให้ในงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสของเธอและเขาคลาคล่ำไปด้วยบรรดาผู้มีชื่อเสียงในวงการบันเทิง ขนาด ‘แพตตี้ ภารตา’ ซุปตาร์ชื่อดังก็ยังมาร่วมงานทั้งที่ไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัว

“คำถามแรกเป็นคำถามยอดฮิตเลยนะคะ ใครไปงานแต่งบ่อยๆ ต้องเคยได้ยินคำถามนี้แน่นอน ไม่ทราบว่าเจ้าบ่าวและเจ้าสาวพบรัก

กันได้ยังไงคะ”

ปวีราที่ถูกไมค์จ่อปากยืนนิ่งเป็นขอนไม้ เพราะไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรถึงจะเหมาะสม จะตอบออกไปได้อย่างไรว่าเธอกับเขาถูกกำหนดให้แต่งงานกันตั้งแต่ต้น หรือจะบอกว่าเธอรอคอยให้วันนี้มาถึงนานแค่ไหน พูดไปคงได้โดนหาว่าบ้าไม่ก็เพ้อเจ้อ

แต่ทุกอย่างคือเรื่องจริง ถ้าไม่ใช่พี่พร้อม ชาตินี้เธอคงไม่แต่งกับใคร

ขณะที่ด้านล่างเวทีพากันส่งเสียงแซวเกรียวกราว เพราะคิดว่าเจ้าสาวเกิดอาการเขินกับคำถามจนไม่รู้จะตอบยังไง

“พูดไปตามที่คิด ไม่ต้องกังวล”

อังกูรกระซิบบอก เขาบีบมือบางคล้ายส่งกำลังใจ เรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดจากบรรดาแม่ยกได้อีกหน

“เรื่องของเรามันยาวจนไม่รู้เล่ายังไงเลยค่ะ ปัณเกิดมาก็คุ้นเคยกับผู้ชายคนนี้เสียแล้ว” ปวีรายิ้ม เธอมองหน้าคนที่อยู่ข้างกายแล้วกล่าวต่อ “สำหรับปัณ พี่พร้อมเปรียบเสมือนพี่ชาย บางครั้งก็เป็นเพื่อนเล่น ถ้าปัณดื้อก็จะกลายร่างเป็นคุณพ่อ”

ประโยคหลังเรียกเสียงหัวเราะได้ทั้งงาน

“รองจากครอบครัว ก็มีพี่พร้อมนี่แหละค่ะที่คอยดูแลและปกป้องปัณมาตลอด”

“เพราะอยู่ใกล้กันก็เลยหวั่นไหวอย่างนั้นสินะคะ”

พิธีกรสาวออกปากชงจนปวีราหน้าแดงอย่างไม่ต้องแสดง เพราะพิธีกรดันตบมุกได้ตรงใจ

“จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้ค่ะ เพราะถึงพี่พร้อมจะไปเรียนต่อต่างประเทศ พี่พร้อมก็ยังนึกถึงปัณเสมอ”

ความจริงเธอก็ไม่รู้หรอกว่าเขาจะคิดถึงหรือนึกถึงเธอ เหมือนที่เธอคิดถึงเขาบ้างไหม แต่อย่างน้อยพี่พร้อมก็ไม่เคยลืมวันเกิดเธอเลย

สักครั้ง

เกือบหกปีที่เขาจากบ้านไปเรียนต่างแดน ไม่มีสักครั้งที่เขาจะลืมส่งของขวัญพร้อมการ์ดอวยพรมาให้ ถึงจะเป็นถ้อยคำห้วนสั้น แต่เธอก็รับรู้ได้ถึงความหวังดีผ่านตัวอักษรไม่กี่ตัวเหล่านั้น

"ตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา..."

เสียงคนพูดสั่นเครือด้วยความตื้นตันใจ เรื่องราวในวันวานอัดแน่นอยู่ในหัวใจดวงน้อย

ทุกความรัก...ความปรารถนาดีของเขา เธอจำได้ไม่มีลืม

ดวงตาคู่สวยวาวรื้น เธอไม่ได้อยากจะร้องไห้ แต่ไหงมันถึงร้อนผ่าวในดวงตาก็ไม่รู้

อายคนชะมัด!

"ไม่มีวันไหนเลยที่พี่พร้อมหายไปจากชีวิตปัณ เพราะอย่างนี้มั้งคะ ปัณเลยมั่นใจว่าพี่พร้อมจะดูแลปัณได้ และจะไม่ทิ้งปัณไปไหน"

มือบางปาดน้ำตาข้างแก้มลวกๆ ไม่ต่างกับกองเชียร์ข้างล่าง ชลิดาร้องกระซิกๆ ด้วยความอินไปกับคำพูดของเพื่อนรัก

"ทิชชูมั้ย" ตุลธรถามด้วยความหวังดี แต่กลับโดนสาวสวยแว้ดใส่

"ไม่ต้องมายุ่ง"

"คนอุตส่าห์หวังดี"

"เชิญไปหวังดีกับสาวอื่นเถอะค่ะ ชลลี่ไม่หลงกลพี่ง่ายๆ หรอกนะ"

ชลิดาสะบัดหน้าพรืดด้วยความไม่พอใจ ขณะที่เจ้าพ่อวงการธุรกิจก่อสร้างส่ายหน้า

เยอะ!

เกิดมาเพิ่งเจอผู้หญิงที่เยอะ แถมยังกล้าเมินเขาอีกต่างหาก

"ว้าว ช่างเป็นความรักที่ลึกซึ้ง ดิฉันฟังแล้วน้ำตาคลอตาม

เจ้าสาวเลยทีเดียว” พิธีกรสาวทำท่าซับน้ำตา ซึ้งจริงร้องจริงแบบไม่ต้องใช้สแตนด์อิน ก่อนจะปล่อยให้พิธีกรชายถามความรู้สึกเจ้าบ่าวบ้าง

ปวีราแทบจะกลั้นหายใจ อยากรู้ว่าเขาจะพูดถึงเรื่องของพวกเธอสองคนยังไง ในเมื่อมันไม่มีจุดเริ่มต้นใดๆ ตั้งแต่แรก ทุกอย่างถูกกำหนดไว้หมดแล้ว ไม่มีความรัก ไม่มีเรื่องราวโรแมนติกเหมือนคู่อื่นๆ

“ก็อย่างที่น้องบอกแหละครับ เรารู้จักกันมาทั้งชีวิต ข้อดีและข้อเสียของน้องทุกข้อเป็นสิ่งที่ผมรับได้” อังกูรทอดสายตามองร่างบางสงบนิ่ง นัยน์ตาคมขรึมอ่อนแสงลงหลายส่วน

“ปัณอาจจะไม่ใช่ผู้หญิงที่ดีที่สุด แต่เพราะเธอเป็นแบบนี้ ผมถึงต้องการจะดูแลเธอให้ดีที่สุด...”

แววตาและสีหน้าคนพูดจริงจัง จากนั้นชายหนุ่มก็หันมามองเธอที่ยังอึ้งกับคำพูดเขาไม่หายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน ซึ่งน้อยครั้งจะปรากฏให้เห็น

ครั้งล่าสุดที่ยิ้มแบบนี้ เห็นทีจะเป็นตอนที่อายุห้าขวบ จำได้ว่าเธอเล่นซนแล้วตกชิงช้าจนได้แผล หนุ่มน้อยอังกูรในวัยสิบหกปีรีบทิ้งเกมในมือแล้ววิ่งมาปลอบใจเธอ

‘โอ๋ หนูปัณคนเก่ง ไม่ร้องไห้นะคะ พี่สัญญา ต่อไปพี่พร้อมจะดูแลน้องเอง’

ประโยคนี้ของเขาฝังลงไปในหัวใจของเธอมาเนิ่นนาน สำหรับเธอมันลึกซึ้งเกินกว่าใครจะรู้ เธอจึงปิดบังเรื่องนี้ไว้ เพราะกลัวว่าถ้าเขารับรู้ถึงความรู้สึกของเธอแล้วทุกอย่างจะเปลี่ยนไป

เขาชูนิ้วก้อยมาข้างหน้า ปวีรายื่นนิ้วก้อยไปเกี่ยวโดยอัตโนมัติ

“และจะดูแลตลอดไปครับ”

ดวงหน้าสวยแต้มสีแดงระเรื่อขึ้นโดยอัตโนมัติ

พี่พร้อมเกี่ยวก้อยสัญญากับเธอ เหมือนวันนั้นไม่มีผิด...

ถัดจากช่วงสัมภาษณ์บ่าวสาวก็เป็นเวลาอวยพรของบรรดาผู้หลัก

ผู้ใหญ่ในตระกูล ท่านประธานในวันนี้ก็ไม่ใช่ใครอื่นไกล ท่านพิพัฒน์ คุณปู่ของเจ้าบ่าวนั่นเอง

ชายสูงวัยท่าทางแข็งแรงอวยพรสองหนุ่มสาวที่เห็นมาตั้งแต่ตัวเท่าเมี่ยงด้วยท่าทีขึงขังและเฉียบคมตามแบบฉบับ โดยได้กำชับให้หลานชายดูแลหลานสาว (นอกไส้) ที่รักมากให้ดี และนำพาความสงบสุขมาสู่ครอบครัว ให้เกียรติซึ่งกันและกัน และมีชีวิตคู่ที่ยั่งยืนสืบไป จากนั้นก็ตามด้วยญาติผู้ใหญ่ฝั่งเจ้าสาว

เมื่อผ่านพ้นช่วงเวลาอันเป็นทางการก็เข้าสู่ความสนุกสนาน นั่นคือการตัดเค้กและโยนช่อดอกไม้แก่กลุ่มสาวโสด กลุ่มเพื่อนชายโฉดของอังกูรเอาแต่ตะโกนเชียร์ให้ปวีราทาบมือเหนือมือใหญ่ เป็นนัยว่าให้ข่มสามีไว้แต่เนิ่นๆ

แน่นอนว่าปวีราที่ยืนกระมิดกระเมี้ยนในวงแขนกว้างหรือจะกล้า และอังกูรน่ะหรือจะยอมให้เธอทำแบบนั้น เจ้าสาวคนสวยผู้ว่านอนสอนง่ายจึงอยู่ภายใต้อาณัติของเจ้าบ่าวเหมือนที่เคยเป็นมาตลอดชีวิต

อังกูรป้อนเค้กที่ตัดแบ่งแล้วเข้าปากเธอหนึ่งคำ ปวีราเองก็ป้อนเค้กคำที่สองให้แก่เขาพอเป็นพิธี และสุดท้ายก็แจกจ่ายให้ญาติผู้ใหญ่ตามลำดับ

“เอาละค่ะ และแล้วช่วงเวลาที่สาวๆ ทุกคนรอคอยก็มาถึง ขอเสียงสาวๆ ที่อยากได้ช่อดอกไม้เจ้าสาวหน่อยค่า”

สาวน้อยสาวใหญ่ที่ยังครองตัวเป็นโสดพากันส่งเสียงและออกมาออกันอยู่หน้าเวที ปวีราจับช่อดอกไม้แน่น หวังจะเล็งไปที่เพื่อนสนิทอย่างชลิดา เธอพยายามส่งสัญญาณให้คนเสน่ห์แรงที่มีหนุ่มๆ แวะเวียนมาคุยตลอดเวลา ทว่าสุดท้ายแล้วช่อดอกไม้กลับพลาดเป้าไปตกอยู่ในมือเพื่อนเจ้าบ่าวอย่างตุลธรเสียอย่างนั้น

“อ้าวเฮ้ย ไอ้ยักษ์ สงสัยงานนี้มึงต้องได้แต่งเมียแล้วว่ะ เลือกเอาสักคนสิเพื่อน” เพื่อนในกลุ่มไฮโซเปิดปากแซว ตามด้วยการตบมุก

อย่างผิดจังหวะของพิธีกร

“ได้ข่าวว่าเพื่อนเจ้าสาวอย่างน้องชลลี่ยังโสดนะคะคุณยักษ์”

“ไม่มีทาง!”

ตุลธรลั่นวาจา เขาอยากแต่งเมีย ไม่ได้อยากได้แม่คนที่สอง

“อี๋ ฝันกลางวันไปเถอะ!”

ชลิดาก็ทำท่าขนลุกขนพอง ทั้งสองมองเขม่นก่อนจะสะบัดหน้าหนีกันไปคนละทาง

จบจากงานนี้อย่าได้เจอะได้เจอกันอีกเลย!

แต่ใครเล่าจะรู้อนาคต...

สี่ทุ่มกว่า ๆ เป็นเวลาของงานอาฟเตอร์ปาร์ตี ทว่าเจ้าสาว กลับนั่งสัปหงกมองนักร้องชื่อดังที่ทีมออร์แกไนซ์จ้างมาอย่างเบื่อๆ ขณะที่เจ้าบ่าวออกไปสนุกสนานและดื่มกินกับเพื่อนฝูง ชนแก้วแล้วชนแก้วอีก

อังกูรผู้ไม่นิยมแตะของมึนเมา แต่ตอนนี้เขากลับดื่มไวน์ไม่ต่างกับน้ำเปล่า

“พี่ปัณ มานั่งจับเจ่าอะไรตรงนี้ พี่เป็นเจ้าสาวนะ ปะ ไปแดนซ์กัน พี่ชลลี่รออยู่” น้องสามีพยายามฉุดร่างบางให้ลุกออกจากโต๊ะ แต่ดูเหมือนปวีราจะปักหลักไม่ยอมลุกไปไหน

“แกไปเถอะ พี่ง่วง อยากนอน”

ปวีราอ้าปากหาว เธอง่วงจริงจัง คนขี้เกียจแบบเธอทนอยู่ได้จนถึงตอนนี้ก็ถือว่ามหัศจรรย์แล้ว

“ระวังเถอะ ผู้หญิงคนอื่นจะงาบสามีตัวไปกิน”

เท่านั้นแหละ คนที่ทำท่าจะหลับก็ตาลุกวาบขึ้นโดยพลัน

“แหม ทีนี้ละตาลุกเชียวนะ พริ้งแซวเล่นหรอก พี่พร้อมอยู่แต่กับพวกเพื่อนผู้ชาย ยายดอกเตอร์แทบไม่มีโอกาสได้เฉียดเข้าใกล้”

“ก็แล้วไป” ปวีรายักไหล่เบาๆ ในเมื่อพี่พร้อมปลอดภัยจากฝูงชะนี เธอก็สบายใจ

“พูดยังกับถ้าพี่พร้อมอยู่กับผู้หญิงแล้วตัวจะกล้าเข้าไปอาละวาดงั้นแหละ”

“เหอะ คนแบบฉันไม่ทำอย่างนั้นให้โง่หรอกย่ะ” ปวีราเบ้ปาก

พี่พร้อมรักหมา รักแมว แต่รำคาญผู้หญิงที่สุด อย่างเขาจะไปยุ่งกับใครได้

หญิงสาวคว้าแก้วไวน์มาดื่มสองแก้วติดอย่างไม่ยี่หระ

“วางๆ เดี๋ยวพี่พร้อมก็เข้ามาเห็นหรอก” คนที่ร่วมขบวนการมาตั้งแต่ต้นรีบออกปากเตือน

“มืดๆ แบบนี้ใครจะเห็น ถึงจะหนีก็ไม่ทันแล้วจ้ะ พี่ชายแกน่ะเสร็จฉันแล้ว”

“ว้ายตายแล้วววว แอ๊บแตก คุณหนูปัณคนดีหายไปไหนไม่ทราบ”

“ปล่อยมันไปพักบ้างเถอะ บางทีฉันก็เหนื่อยนะแก”

ปวีราบอกแล้วเอื้อมมือหยิบไวน์แก้วที่สามมาจิบอย่างสบายอกสบายใจ แต่พลันต้องตกใจผุดลุกหน้าตื่น มือบางวางแก้วก้านยาวลงแทบไม่ทัน เมื่อจู่ๆ คนที่เพิ่งถูกพาดพิงก็โผล่หน้ามาให้เห็นแบบไม่ทันได้ตั้งตัว อาณดาหัวเราะเยาะก่อนจะเอาตัวรอดด้วยการชิ่งหนีหายเข้าไปในฟลอร์เต้นรำ

ร่างสูงย่างกรายเข้ามาใกล้ เขาหรี่ตามองเธออย่างสงสัย ปวีราจึงยิ้มหวานกลบเกลื่อน

“มานั่งทำอะไรตรงนี้คนเดียว ชลลี่ก็หาเราอยู่ ทำไมไม่ออกไปสนุกกับเพื่อน หรือว่าเหนื่อย?” คนพูดน้อยถาม

“ปัณเมื่อยน่ะค่ะ เลยมานั่งพัก พี่พร้อมมีอะไรหรือเปล่าคะ” ปวีราตีหน้ามึน เรื่องสตอเบอร์แหลขอให้บอก เธอถนัดนักละ

“คุณปู่ให้คนมาตาม ท่านรอส่งเราเข้าหออยู่ข้างบน นี่เราดื่มไวน์เป็นตั้งแต่เมื่อไหร่” คนจมูกไวมองเจ้าสาวหมาดๆ อย่างจับสังเกต

“ปัณลองจิบไปนิดหน่อยเองค่ะ ค้มขมนะคะ” คนที่เพิ่งกระดกไวน์ไปสามแก้วรวดโกหกตาใสกิ๊ง

“ไว้พี่จะสอนดื่ม ออกงานสังคมบางครั้งต้องยอมฝืนใจตัวเอง”

ปวีราพยักหน้ารับความหวังดีด้วยสีหน้าใสซื่อตามเคย

ชั้นบนสุดของโรงแรมถูกจัดเป็นเรือนหอส่งตัวชั่วคราว ด้วยเหตุผลว่ากว่างานเลี้ยงจะเลิกก็ดึกมากแล้ว การเดินทางไปมาระหว่างโรงแรมกับเรือนหอจะเป็นการเสียเวลาและสร้างความยุ่งยากให้แก่คู่แต่งงานใหม่

“เจ้าปัณเข้ามาใกล้ๆ ปู่” ท่านพิพัฒน์กวักมือเรียกหลานสาวสุดที่รัก

ร่างบางคลานเข่าเข้าไปหาท่านพิพัฒน์ มือเหี่ยวย่นที่ยังแข็งแรงคว้ามือเธอไปกุมกับฝ่ามือหนาของอังกูร แล้วตบหลังมือของทั้งสองเบาๆ นานทีปีหนลูกหลานจะเห็นรอยยิ้มของท่าน

“พี่เขาทำงานหนัก ปัณต้องคอยดูแลสามีดีๆ อะไรที่ไม่เคยทำหรือทำไม่เป็นก็ต้องหัดต้องลองทำ ทะเลาะกันเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตคู่ แต่ต้องมีเหตุผลและให้อภัยกัน เข้าใจที่ปู่พูดไหม” ผู้อาวุโสให้โอวาท

“เข้าใจค่ะปู่”

“หนูปัณของย่าเป็นเด็กดี พร้อมต้องรักษาน้ำใจน้อง ห้ามทำน้องร้องไห้เป็นอันขาด” คุณหญิงรำไพกำชับหลานชาย

“ถ้าน้องดื้อพร้อมก็ต้องดุครับ”

อังกูรกล่าวกับผู้เป็นย่า ทุกคนต่างทราบดีว่าหลานชายคนรองของตระกูลมีนิสัยเถรตรงเพียงใด

คุณหญิงรำไพตีหลังมือหลานชายอย่างไม่จริงจังนัก อังกูรชอบ

ขัดใจคนแก่อยู่เรื่อย

“พี่พร้อมพูดถูกค่ะคุณย่า ถ้าปัณดื้อ อนุญาตให้พี่พร้อมดุได้ค่ะ”

ปวีราเอียงคอพยักหน้าคล้อยตามสามีอย่างน่ารักน่าชัง แต่ภายในใจกลับกระหยิ่มยิ้มย่องด้วยความเบิกบานใจ

อย่างพี่พร้อมหรือจะกล้าดุกล้าว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอ เขาแค่ตีหน้าดุใส่เธอไปอย่างนั้นแหละ ดวงหน้าหงอยเหงาเหมือนเด็กถูกทิ้งประกอบกับดวงตาแสนเศร้าเคล้าน้ำตาเอาชนะใจแข็งดุจหินผาของเขามาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

“เราก็เข้าข้างพี่เขาอยู่เรื่อย”

คนเข้าข้างสามีอยู่เรื่อยยิ้มเอียงอาย

“ก็ดีแล้ว เป็นเมียต้องเชื่อฟังผัว” คุณปู่เห็นด้วยกับหลานชายทำเอาคนเป็น ‘เมีย’ หมาดๆ หน้าแดงกับสรรพนามใหม่

อาการเห่อร้อนแล่นจับผิวแก้ม คุณปู่ละก็...เธอเขินเป็นเหมือนกันนะ!

“พร้อม ยายฝากน้องด้วยนะลูก” คุณอัมพุช ผู้เป็นยายของปวีราเอ่ยฝากฝัง

“ไม่ต้องห่วงครับคุณยาย พร้อมจะดูแลน้องเป็นอย่างดี”

“ปัณต้องเชื่อฟังพี่เขานะลูก”

“ค่ะคุณยาย” ปวีรารับคำอย่างคนว่าง่าย บรรยากาศเป็นไปด้วยความอบอุ่น เพราะมีแค่คนในครอบครัว

เปรมวราโอบกอดน้องสาว ตั้งแต่เด็กไม่เคยต้องแยกจากกัน แต่วันนี้ปวีราต้องเป็นคนแรกที่ออกจากบ้านไป ถึงไม่ได้ไปไหนไกล แต่ก็อดใจหายไม่ได้อยู่ดี

“กลับมานอนบ้านบ้างนะยายปัณ พี่คิดถึง”

“ตีปากตัวเองเดี๋ยวนี้ พูดแบบนั้นได้ไงเปรม น้องออกเรือนแล้ว”

“ออกเรือนแล้วกลับมานอนที่บ้านไม่ได้เหรอคะคุณยาย” คน

ไม่มีสามีถาม

“มันดูไม่ดี คนเพิ่งออกเรือน ห้ามพูดจาเป็นลาง”

“ค่า ขอโทษค่า เปรมผิดเอง”

“ยังจะมาประชดยายอีก”

สองยายหลานผู้เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมานานเตรียมจะลับฝีปากกันอีกหน แต่ท่านพิพัฒน์ขัดคอขึ้นเสียก่อน

“เอาละ ลงนามบนทะเบียนสมรสเถอะ นายทะเบียนรอนานแล้ว”

ในสายตาของปวีรา กระดาษสองแผ่นตรงหน้าคล้ายกับมีแสงเปล่งประกายออกมา สุกสว่างเจิดจ้าและน่ายึดครอง

อังกูรกำลังจะเป็นของเธออย่างสมบูรณ์แบบ ฝันของเธอกำลังจะกลายเป็นจริงในไม่ช้า

‘โตขึ้นปัณจะเป็นเจ้าสาวของพี่พร้อม พี่พร้อมต้องกินกับข้าวฝีมือปัณอีกนะคะ’

เด็กหญิงปวีรายื่นอาหารพลาสติกรูปทรงเค้กให้สามีวัยสิบหกเธอเป็นแม่ของลูกตุ๊กตาหมาแมว

อังกูรเงยหน้าขึ้นจากหนังสือเตรียมสอบในมือ หยิบพลาสติกสีสันสดใสมาทำท่าเคี้ยวง่ำๆ แบบตัดรำคาญ ก่อนจะออกปากชมพร้อมยกนิ้ว

‘อื้อหือ อร่อยมากเลย’

จากนั้นอีกสองปี เขาก็จากเธอไปไกลอีกซีกโลกหนึ่ง อเมริกาสำหรับคนกลัวความสูงจับใจอย่างเธอนั้นถือว่าไกลสุดขอบฟ้า

เขาทิ้งเธอกับลูกๆ หมาแมวให้อยู่ด้วยกันอย่างหงอยเหงา นานๆ จะกลับมาพร้อมกับของขวัญ จากของเล่นแปรเปลี่ยนเป็นของใช้ เป็นเครื่องประดับสวยงาม ทุกชิ้นที่เขามอบให้ ปวีราเก็บไว้อย่างดี

วันเวลาผันผ่าน ทุกคนต่างเติบโต แต่ความรู้สึกบางอย่างก่อตัว

ขึ้นตั้งแต่วันนั้น มันมาตอนไหน เธอก็ไม่แน่ใจ แต่รู้ตัวอีกทีก็หยุดไม่ได้แล้ว

จากความผูกพันพัฒนากลายเป็นความรัก เพราะความรักเธอจึงเริ่มปรารถนาอยากได้เขามาครอบครอง แต่ก็รู้ว่าเป็นไปได้ยาก พี่พร้อมไม่มีวันรักเธอแบบชู้สาว เธอไม่ใช่สเปกเขา ข้อนี้ปวีรารู้ดีแก่ใจ แต่เธอก็ยังแอบหวังและรอคอยด้วยความอดทน

จนกระทั่งเธออายุครบสิบแปดปี ปวีราก็แอบได้ยินผู้ใหญ่คุยถึงเรื่องการแต่งงานของพี่พร้อม และได้ยินชื่อของตัวเองจากปากท่านพิพัฒน์ ตอนนั้นเธอดีใจจนแทบจะเก็บอาการไม่ไหว อยากจะเข้าไปหอมคุณปู่สักสิบฟอด

แต่เมื่อได้สติ เธอก็มานั่งขบคิด แต่ไหนแต่ไรอังกูรไม่ชอบให้ใครวิ่งตาม บรรดาผู้หญิงที่วิ่งตามเขาไม่มีใครได้หัวใจเขาไปครองสักคนเดียว และในเมื่อเขาไม่ชอบ เธอก็ควรจะอยู่เฉยๆ รอให้ทุกอย่างเข้าที่เข้าทางตามวิถีของมัน

อังกูรไม่ใช่พระอิฐพระปูน แม้ระหว่างทางจะมีคนแวะเข้ามาอยู่ในใจเขาบ้าง แต่กฎของแรงโน้มถ่วงก็ผลักใครคนนั้นออกไปจากชีวิตเขา อังกูรกลับมาหาเธอโดยที่เธอไม่ต้องเสียเวลาวิ่งตาม ไม่ต้องพยายามเลยด้วยซ้ำ

สองหนุ่มสาวจดปากกาเซ็นชื่อลงในกระดาษหนึ่งแผ่นที่เรียกว่า ‘ทะเบียนสมรส’

ในที่สุดวันนี้ก็มาถึง ใบเบิกทางชั้นดีที่จะเปลี่ยนสถานะ ‘น้องรัก’ เป็น ‘เมียรัก’ อยู่ในกำมือเธอแล้ว!

แม้การแต่งงานจะเป็นการคลุมถุงชนที่ผู้ใหญ่จัดให้ โดยที่เธอกับเขาไม่เคยรักกันฉันคนรักมาก่อน แต่การทำลูกต้องร่วมด้วยช่วยกันทำ!

ปวีราจึงพยักหน้าด้วยความมุ่งมั่น เมื่อท่านพิพัฒน์เอ่ยประโยค

หนึ่งด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงานออกมาว่า...

"เจ้าปัณ สัญญากับปู่สิว่าจะมีหลานให้ปู่ไม่ต่ำกว่าสี่คน"

กิจการของธาดาพิพัฒน์และวัฒนานนท์นั้นหากไม่นับรวมบริษัทหลักทรัพย์และธนาคาร ก็ยังมีทั้งห้างร้านและโรงแรมในเครืออีกมากมาย ถึงอังกูรจะเป็นหลานชายคนรอง แต่ก็เป็นลูกหลานสายตรง ท่านจึงต้องการให้ชายหนุ่มมีลูกเยอะๆ เพื่อสืบทอดความเจริญรุ่งเรืองของวงศ์ตระกูล

"ปัณจะพยายามค่ะปู่" ปวีราพยักหน้าหงึกๆ

"เข้าใจมั้ยเจ้าพร้อม"

อังกูรไม่มีปากเสียงใดๆ ชีวิตเขาเป็นไปตามแบบแผนที่วางไว้เสมอ และเห็นด้วยว่าตนเองควรมีลูกหลายๆ คน

"ครับปู่ ผมจะพยายาม"

แต่หากปวีรารู้เรื่องขั้นตอนการทำลูก 'สี่ห้าคน' ล่วงหน้า เธอจะไม่มีวันตอบรับคำขอนี้เป็นอันขาด

ใครจะรู้ว่าหลังจากแต่งงาน หนุ่มอนามัย กินร้อน ช้อนกลางอย่างพี่พร้อมจะกลายเป็นคนกินไม่เลือกที่ ไม่เว้นแม้แต่หน้าทีวี และหน้าตู้เย็น!

3

เพราะเลยเวลานอนปกติมาเกือบสองชั่วโมง ปวีราจึงง่วงนอนจนตาปรือ แทบจะสัปหงกคาเตียง แต่เธอยังไม่ได้เปลี่ยนชุดและอาบน้ำ จึงทำได้เพียงแค่อ้าปากหาวหวอดๆ จนน้ำตาแทบไหลเป็นรอบที่สาม แน่นอนว่าไม่พ้นสายตาคุณสามีที่เพิ่งจดทะเบียนกันไปหมาดๆ

“ปัณไปอาบน้ำสิ จะได้มานอนพักผ่อน”

“ปัณยังไม่ได้ถอดชุดน่ะสิคะ ผมก็ยังไม่ได้แกะ แข็งไปหมดทั้งหัวเลย” ปวีราบอกเขาแล้วปิดปากหาวอีกรอบ

“จะให้พี่ช่วยอะไรหรือเปล่า ชุดท่าจะถอดออกยาก” อังกูรถามด้วยความหวังดี

“อุ๊ย ไม่ต้องค่ะ ปัณเกรงใจ” ปวีราตาสว่างขึ้นโดยพลัน ถึงจะอยากอ่อยสามีแค่ไหน แต่ตอนนี้เธอยังไม่พร้อม

“จนถึงป่านนี้แล้วจะเกรงใจอะไรกัน อีกหน่อยปัณก็ต้องเห็นพี่โป๊เหมือนที่พี่เห็นปัณโป๊นั่นแหละ” เขาพูดอย่างไม่คิดอะไร ต่างจากเธอที่คิดอะไรๆ จนหน้าแดงเถือก

“หน้าแดงเชียว แอบคิดหื่นอะไรอยู่ฮึ ไม่เบาเลยนะเรา”

“พี่พร้อม!”

ร่างบางในชุดราตรีหน้าแดงตั้งแต่หูจดลำคอ ถึงจะใกล้ชิดและ

สนิทสนมกันมากแค่ไหน แต่ก็ไม่เคยนอนเตียงเดียวกันมาก่อน จู่ๆ จะให้มาแก้ผ้าเป็นชีเปลือยต่อหน้าต่อตา จะไม่แปลกประหลาดไปหน่อยเหรอ

...ถึงหุ่นเขาจะน่าหม่ำมากก็ตามที

“คิดไปถึงไหน พี่แค่จะช่วยปลดตะขอชุด หรืออยากช่วยพี่ผลิตลูกให้ปู่แล้ว?” ร่างสูงไม่พูดพร่ำทำเพลง เดินเข้ามาประชิดร่างบางทันที

“อย่าเพิ่งนะคะ ปะ...ปัณยังไม่พร้อม” ปวีราส่ายหน้าดิก

“หันหลังให้พี่หน่อย”

“พะ...พี่พร้อมจะทำอะไร”

พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลูกด้วย!

กายบางสั่นสะท้าน หัวใจดวงน้อยเต้นไม่เป็นส่ำ ดวงหน้าสวยร้อนผะผ่าว เธอรู้สึกหวิวๆ ได้ยินเสียงตึ้กตั้กจากหน้าอกข้างซ้าย จนต้องแอบสูดลมหายใจเข้าปอด พลางบอกตัวเองให้ใจร่มๆ เขาแค่จะช่วยเธอปลดตะขอ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

เขาจะพาเธอขึ้นเขียงไปเชือดโดยที่เธอไม่เตรียมตัวไม่ได้!

ครั้นนิ้วเรียวแกร่งปลดตะขอหลุดออกจากกัน ลมหายใจชายหนุ่มพลันสะดุดกึก ลำคอเรียวสวยของปวีราไม่มีจุดด่างดำหรือริ้วรอยใดๆ เส้นผมบางเบาระต้นคอขาวเนียนยิ่งทำให้เธอดูอ่อนหวานและเซ็กซี่

ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยมีความคิดจะรังแก หรือแม้แต่จะมองเธออย่างที่มองหญิงสาวคนอื่น เขาไม่อาจทำใจคิดหื่นกามกับน้องสาวที่เห็นกันมาแต่แบเบาะ แต่ตอนนี้สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้ว...

อังกูรรู้สึกฮึกเหิมอย่างบอกไม่ถูก เมื่อรู้ตัวว่าตนเองมีสิทธิ์ทุกอย่างในตัวเธอ

ไม่ใช่ว่าไม่เคยเห็นสัดส่วนร่างกายเธอ ครอบครัวของทั้งเขาและเธอไปเที่ยวกันค่อนข้างบ่อย เวลาไปทะเล ปวีราก็สวมแค่บิกินีสีสัน

สดใส เพียงแต่ตอนนั้นเขาไม่ได้ตั้งใจมองอย่างละเอียดเหมือนตอนนี้

มือแกร่งลูบไล้ความนวลเนียนแผ่วเบา เหมือนกำลังแตะกลีบดอกไม้อันบางเบาอย่างอ่อนโยน และทะนุถนอม

"ปัณขาวมาก..."

ได้ยินคำชมของเขา หัวใจก็สั่นไหวระดับหลายสิบริกเตอร์ ลมหายใจผ่าวระอุซึ่งรินรดแผ่นหลังบางทำให้ปวีรารู้ว่าตอนนี้เธอและเขาใกล้กันมากแค่ไหน

เขาไม่ได้จะทำพิธีสิงร่างเธอตอนนี้ใช่มั้ย

ได้โปรดเถอะ เธอยังไม่พร้อม เธอยังไม่ได้อาบน้ำขัดศรีฉวีวรรณแบบครบเซตตามคู่มือเจ้าสาวสุดแซ่บที่อ่านมาเลย

แล้วโจมาโลนกลิ่นโปรดของเธออยู่ไหน คงไม่ได้ลืมใส่กระเป๋ามาหรอกนะ

ปวีราคิดนู่นคิดนี่อย่างกระวนกระวายใจ แต่ก็ยอมหันหลังให้เขาแต่โดยดี

"เสียใจหรือเปล่าที่ต้องแต่งงานกับพี่"

แทบไม่ต้องคิด ปวีราส่ายหน้าระรัว ก่อนจะถามเขากลับบ้าง

"แล้วพี่พร้อมล่ะคะ เสียใจไหมที่ได้คนไม่ได้เรื่องอย่างปัณไปเป็นแม่บ้าน ปัณซักผ้า พับผ้า กับข้าวก็ทำไม่เป็น แถมยังชอบนอนตื่นสายอีกต่างหาก"

"พี่แต่งปัณมาเป็นเมีย ไม่ได้รับสมัครแม่บ้านมืออาชีพ แต่ถ้าทำเป็นเล็กๆ น้อยๆ บ้างก็ดี ตอนมีลูกจะได้ไม่ลำบาก"

"ปัณจะพยายามเรียนรู้ค่ะ สัญญาว่าจะไม่ทำให้พี่พร้อมต้องหนักใจ"

แววตาใสซื่อราวกับกวางน้อยเพิ่งละจากถิ่นของเธอทำเอาอารมณ์หื่นหดหาย แล้วกลายเป็นอารมณ์อ่อนโยนอบอุ่นเข้ามาแทนที่

อังกูรลูบหัวทุยของเมียตัวเล็กอย่างเบามือ

"ไม่ต้องซีเรียส แค่อยู่ให้มีความสุขก็พอ พี่เข้าใจว่าเรื่องบางเรื่องต้องใช้เวลาปรับตัว ทำเท่าที่ทำไหว เอาละ นี่ก็ดึกมากแล้ว ปัณไปอาบน้ำเถอะ เราจะได้นอนกันสักที เหนื่อยกันมาทั้งวันแล้ว"

เธอมองหน้าคนพูด พร้อมกับเกิดคำถามในใจ นอนด้วยกันนี่กินความหมายถึงไหน

นอนจับมือ?

หรือนอนแบบ...

ปวีราตาเหลือก ใจร่วงหล่นไปอยู่ตาตุ่ม

ถึงเธอจะอยากได้เขาเป็นผัว เอ๊ย! สามีมากขนาดไหน แต่เธอไม่ประสีประสาเรื่องอย่างว่าเลยแม้แต่น้อย อย่างมากก็แค่แอบดูหนังเรตอาร์ตามประสาสาวช่างฝัน

ตอนนี้ในหัวสมองน้อยๆ กำลังคิดมโนไปไกล พี่พร้อมจะใช่พวกมาโซคิสม์ ชอบใช้โซ่แส้กุญแจมือไหมนะ...

แล้วดูสายตาเขาสิ ไม่เหมือนพี่พร้อมคนเดิมเลยสักนิด ทำไมต้องมองเธอด้วยสายตากลืนกินขนาดนั้นด้วย เธอไม่ใช่ขนมหวานสักหน่อย

ปวีราเข้าใจความรู้สึกของ อนาสตาเซีย ในภาพยนต์เรื่อง *Fifty Shades of Grey* ขึ้นมาทันใด

ที่เรือนหอ พี่พร้อมจะมีห้องแห่งความลับซ่อนอยู่ไหม แล้วเขาจะลงโทษเธอแบบไหน...

ให้ตายสิ! เธอไม่พร้อมรับบทบ่าวของนายท่านนะ ครั้งแรกของเธอขอแบบเบสิกก่อนได้ไหม

ไม่ๆ คนตัวเล็กส่ายหัว

เกิดเขาไม่ชอบใจแล้วหนีไประบายกับผู้หญิงคนอื่นล่ะ ไม่เท่ากับสิ่งที่อดทนรอมาตลอดต้องสูญเปล่าหรอกหรือ

สิบกว่าปี กว่าจะมีวันนี้...

ไม่ได้ เธอต้องสู้!

ส่วนอังกูรก็ขมวดคิ้วสงสัยว่า เหตุใดเจ้าสาวของเขาจึงไม่ยอมเข้าไปในห้องน้ำเสียที ไยจึงเอาแต่ทำท่าทางแปลกประหลาดอยู่ได้

"ปัณ"

เขาเรียก เธอก็ไม่ตอบสนอง

"ปวีรา! คิดอะไรอยู่ฮึ ไม่ไปอาบน้ำหรือไง"

คราวนี้เขาเรียกเต็มยศ ปวีราจึงสะดุ้งรู้สึกตัว เธอมองเขาอย่างกริ่งเกรงระคนหวาดหวั่น ทำเอาสามีหมาดๆ เกิดอาการงงงวย พลางคิดว่าเขาทำอะไรผิดพลาดไปหรือเปล่า เหตุใดเธอถึงได้ทำหน้าเหมือนหวาดระแวงเขาอย่างนั้น

"ปะ...ไปค่ะ จะไปเดี๋ยวนี้แหละค่า ถ้างั้นปัณขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะคะ"

เจ้าของร่างสูงพยักหน้าเชิงบอกว่า 'ตามสบายเถอะ' อังกูรมองตามร่างบอบบางที่เดินจ้ำอ้าวหายเข้าไปในห้องน้ำเหมือนวิ่งหนีอะไรบางอย่าง พลันอดคิดถึงเธอในวัยเด็กไม่ได้

ปวีราในตอนนั้นแทบไม่ต่างอะไรกับตอนนี้ เธอยังน่ารัก น่าแกล้งเหมือนเดิม

เขาจำได้ดีว่าตอนนั้นทุกคนตื่นเต้นกับข่าวดีของแม่ยายมากแค่ไหน ด้วยเพราะไม่มีใครคาดคิดว่านางภัสราจะตั้งครรภ์อีกครั้งในวัยเกือบสี่สิบ ทั้งแม่และลูกจึงถูกประคบประหงมไม่ต่างจากไข่ในหิน

ครั้นเมื่อปวีราลืมตาดูโลก สมาชิกสองครอบครัวต่างก็หลงรักในความตัวเล็กนุ่มนิ่มของหนูน้อยปวีรา ไม่เว้นแม้แต่เด็กผู้ชายอย่างเขา เธอเปรียบเสมือนคนในครอบครัวของเขา เกือบทุกช่วงเวลาสำคัญในชีวิตของเธอจะมีเขาอยู่ร่วมด้วยเสมอ

ไม่ว่าจะเป็นตอนที่ขาเล็กๆ ก้าวเตาะแตะได้เองเป็นครั้งแรก คนที่สอนเธอขี่จักรยานจนคล่องแคล่วก็คือเขา คนที่แกล้งผลักเธอตกน้ำเป็นลูกหมาตกน้ำจนว่ายได้คล่องประหนึ่งเงือกน้อยก็หนีไม่พ้นเขา

ตอนเธอไปโรงเรียนวันแรกสองตระกูลก็ยกโขยงพากันไปส่ง

คุณหญิงรำไพ คุณย่าของเขาถึงกับน้ำตาไหลรินด้วยความใจหาย ด้วยเหตุนี้ปวีราถึงไม่เคยมีโอกาสได้ไปเรียนต่อต่างประเทศเหมือนพี่ๆ ภรรยาของเขาถือเป็นแก้วตาดวงใจของวัฒนานนท์และธาดาพิพัฒน์อย่างแท้จริง ถึงแม้เขาจะรำคาญเธอบ้างตามประสาเด็กผู้ชายที่ไม่ชอบตามเอาใจใคร แต่เขาก็รักและหวังดีกับน้อง

แต่ไหนแต่ไรมา ปวีราไม่เคยดื้อรั้นหรือเอาแต่ใจ เธอว่านอนสอนง่ายและเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่เสมอ เรียกได้ว่าสั่งซ้ายไปซ้าย สั่งขวาไปขวา ให้โดดหน้าผาเธอก็คงไปโดยไม่คิดค้าน เพราะแบบนี้ผู้ใหญ่ทั้งสองตระกูลจึงทั้งรักและเอ็นดูสาวน้อยมากกว่าใครถึงใครจะด่าว่าลำเอียงก็ไม่สน

ผลงานชิ้นโบแดงที่คว้าหัวใจปู่กับย่าเขามาครองคงหนีไม่พ้นการตอบตกลงแต่งงานกับเขาอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง ในทางกลับกันหากคนที่ถูกวางตัวให้แต่งงานกับเขาเป็นเปรมวรา พี่สาวเธอแล้วละก็รับรองว่าทั้งธาดาพิพัฒน์และวัฒนานนท์จะต้องลุกเป็นไฟ หากเปรียบปวีราเป็นน้ำ เปรมวราก็ไม่ต่างจากไฟบรรลัยกัลป์ เป็นผู้หญิงประเภทที่เขาจะไม่มีวันเอาตัวเข้าไปใกล้ เหลือเชื่อที่ปวีราไม่ได้รับความร้ายกาจมาจากพี่ชายและพี่สาวเลยแม้แต่น้อย

นับเป็นโชคดีของเขาที่เธอไม่คัดค้านการแต่งงานในครั้งนี้ และในเมื่อเขาไม่ทุกข์ร้อนกับการแต่งงานกับเธอ อังกูรก็หวังว่าน้องน้อยของเขาจะไม่ทุกข์ใจกับชีวิตแต่งงานในครั้งนี้เช่นกัน เพราะถึงแม้จะเป็นการคลุมถุงชน แต่เขาก็ไม่ได้ฝืนใจตัวเอง ปวีราเป็นเด็กน่ารัก ถึงจะอ่อนแอและขี้โรคจนป่วยกระเสาะกระแสะบ่อยๆ แต่เธอก็อยู่ในโอวาทเขามาโดยตลอด

ในเมื่อเขามีข้าวให้เธอกินครบสามมื้อ มีเงินให้เธอชอปปิงไม่ขาดมือ อยากจะไปเที่ยวที่ไหนบนโลกก็ย่อมได้ และไหนๆ เขาก็ช่วย

ดูแลเธอมาตั้งแต่เล็กจนโต จะเปลี่ยนจากเลี้ยงน้องมาเป็นเลี้ยงเมียก็คงไม่ต่างกันเท่าไร ท่านประธานหนุ่มสรุปเอาเองง่ายๆ

อังกูรไม่มีโอกาสรู้เลยว่า นอกจากศรีภรรยาคนดีของเขาจะไม่ทุกข์ใจ เธอยังสบายใจเฉิบถึงขั้นฮัมเพลงในอ่างน้ำวนเย็นฉ่ำราวกับฉลองชัยชนะบางอย่าง

ริมฝีปากอมชมพูยกยิ้มพอใจ ประกายนัยน์ตาคู่สวยฉายแววสมหวัง เพราะทุกอย่างเป็นไปตามที่เธอคิดไว้เป๊ะ

พี่พร้อมจะเป็นของใครไปไม่ได้ นอกจากเธอคนเดียวเท่านั้น!

เจ้าสาวมือใหม่ขัดถูทุกซอกทุกมุมของร่างกายอย่างพิถี-พิถัน โดยเฉพาะวงแขนขาวเนียน จะให้มีกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ไม่ได้เด็ดขาด กระทั่งมั่นใจว่าสะอาดหมดจดดีแล้ว ปวีราจึงยอมรามือ และหลังจากชั่งใจอยู่เป็นนาน ในที่สุดหญิงสาวก็ตัดสินใจหยิบชุดนอนที่เปรมวราซื้อให้เป็นของขวัญแต่งงานขึ้นมาสวมปกปิดกายขาวผ่อง

เสื้อเชิ้ตซีทรูคอวีความยาวระดับต้นขาส่งผลให้คนใส่รู้สึกหวิวๆชอบกล แม้จะมีชั้นในลูกไม้บางเบาสวมทับส่วนเร้นลับอยู่ก็ตาม กระนั้นปวีราก็อดหมุนซ้ายหมุนขวาหน้ากระจกด้วยความภาคภูมิใจไม่ได้ คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะเซ็กซี่กับชาวบ้านเขาได้เหมือนกัน

มาถึงขนาดนี้แล้วจะขาดการพอยต์เท้าจิกเท้าไปได้ยังไง มือใหม่หัดยั่วเผยอริมฝีปากเล็กน้อย ท่าทางเหมือนเด็กไซด์ไลน์ยั่วสวาทพวกเสี่ยกระเป๋าหนักอย่างไรอย่างนั้น

เสี่ยขา เสี่ยพร้อม มาหาหนูปัณสิคะ

ปวีรากระดิกนิ้วเรียกเสี่ยที่น่าจะรออาบน้ำจนหลับไปแล้วเข้ามาหา พลันหัวเราะคิกคักกับความบ๊องของตัวเอง

ถ้าเธอออกไปทั้งแบบนี้ พี่พร้อมจะหาว่าเธอยั่วไหมนะ...

ไม่สิ ปัญหาคือเธอจะยั่วเขาขึ้นไหมต่างหาก

พี่พร้อมออกจะธรรมะธัมโม ได้ข่าวว่าเขานั่งสมาธิและสวดมนต์ก่อนนอนทุกคืน

ในอดีตเธอไม่เคยมีความคิดจะกล้ายั่วยวนเขามาก่อน เพราะกลัวเขาจะถอยหนีไปไกล

แต่วันนี้ไม่เหมือนเมื่อวาน เราไม่ได้เป็นแค่พี่น้องกันอีกต่อไปแล้ว

เอาก็เอาวะ! ถ้าไม่ทำตอนนี้แล้วจะทำตอนไหน

ท่ามกลางแสงไฟนวลตา คนบนเตียงปรายตามองร่างบางซึ่งเยื้องย่างออกมาจากห้องน้ำในสภาพราวกับนางฟ้าตกสวรรค์ ผมสีน้ำตาลเข้มเปียกชื้นแนบลู่ตัดกับผิวนวลเนียน กลิ่นหอมละมุนอันเป็นธรรมชาติจากกายบางทำเอาเลือดในกายสูบฉีดพลุ่งพล่าน อังกูรคล้ายโดนสั่นคลอนอย่างรุนแรง

ชุดเธอช่างวาบหวิวโดยแท้ ถ้าเพียงแต่เธอโนบรา...

ไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะคิดหื่นกับคนที่ตัวเองป้อนข้าวป้อนน้ำมาตั้งแต่เด็ก แต่จะน่าแปลกอะไร ในเมื่อตอนนี้เขาและเธอเป็นสามีภรรยากัน หาใช่พี่น้องเหมือนในอดีต

อังกูรเพ่งราวกับจะมองให้ทะลุไปถึงข้างใน ส่วนปวีราก็ได้แต่เม้มปากอย่างขัดเขิน มือบางพัดหน้าตัวเองเบาๆ

ทั้งที่อากาศในห้องก็หนาวเหน็บระดับสิบกว่าองศา แต่ทำไมเธอถึงรู้สึกร้อนรุ่มไปทั้งตัวแบบนี้

โดยไม่รีรอ สองขาแข็งแรงก้าวเดินคล้ายละเมอเข้าไปจูงมือภรรยาคนสวยมายังโต๊ะเครื่องแป้ง เขาหมุนร่างโปร่งบางให้นั่งลงหน้ากระจก

"นั่งสิ พี่จะเป่าผมให้" ท่านประธานผู้สุขุมเยือกเย็นเป็นเนืองนิจแห่งหลักทรัพย์ธาดาพิพัฒน์ขันอาสา

ปวีราขยับตัวอย่างประหม่าแทนการเอื้อนเอ่ย

"แปลกตรงไหน ตอนเราเล็กๆ พี่อาบน้ำให้เราออกจะบ่อย"

ดวงหน้าหวานแดงซ่าน ใจเต้นตึ๊กตั๊กอย่างระงับไม่อยู่ ถ้านี่เป็นละคร ก็ต้องเป็นตอนที่พระเอกกับนางเอกใกล้จะเข้าด้ายเข้าเข็มกันเต็มที มันมักจะเริ่มต้นจากการที่พระเอกกระทำการอ่อนโยน ส่วนนางเอกก็โอนอ่อนผ่อนตาม และจบลงด้วยการอุ่นเตียง ขณะที่คิดดวงตากลมโตก็ชำเลืองมองไปยังเตียงหนานุ่มซึ่งโรยด้วยกลีบกุหลาบ

คืนนี้ดูท่าจะรอดยาก...

"แต่ตอนนี้ปัณไม่ใช่เด็กแล้วนะคะ" ภายในคำพูดธรรมดาๆ เหมือนไม่มีอะไรเป็นพิเศษนั้นกลับมีนัยสำคัญซ่อนอยู่

"พี่รู้..."

แต่แล้วคนตัวโตก็ต้องชะงักงัน นัยน์ตาคมกริบเหลือบมอง 'วิวดี' อันกลมกลึงจากมุมสูง ดวงตาคมทอประกายปรารถนาร้อนแรง มือหนาลูบไล้ไหล่มนเบาๆ

"ปัณโตขึ้นมาก มากเชียวละ"

เขาเหมือนพูดกับตัวเอง เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ปวีราเงยหน้าขึ้นมาสบตากับดวงตาคมผ่านกระจกบานใหญ่ อังกูรพิศมองดวงหน้าหวานละมุนปราศจากการแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางไม่วางตา

หากถามว่าภรรยาในอุดมคติของเขาเป็นเช่นไร ก็คงหน้าตาประมาณนี้กระมัง

ปวีรานับเป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้เขาเกิดความรู้สึกอยากทะนุถนอมหรือดูแลใครสักคน หญิงสาวเกิดมาในครอบครัวที่สมบูรณ์พร้อม ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตา ฐานะ หรือชาติตระกูล

ถึงแม้ภาพลักษณ์ภายนอกจะดูเป็นคนเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ แต่เขายังยืนยันคำเดิมว่าไม่ได้ต้องการภรรยาที่เพอร์เฟกต์ เธอไม่จำเป็นต้องดีเลิศ แค่เป็นตัวของตัวเองอย่างที่เคยเป็นมา

หลังจากบริการเป่าผมเธอจนแห้งสนิทเรียบร้อย ก็ถึงตาคุณสามีดีเด่นเข้าไปอาบน้ำบ้าง ชายหนุ่มใช้เวลาเพียงครึ่งชั่วโมงก็ออกมาใน

ชุดนอนสวมใส่สบายอย่างเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงนอนผ้าฝ้าย ไม่ได้เนี้ยบเวอร์อย่างที่คิดไว้

พี่พร้อมในชุดนอนดูไม่มีพิษไม่มีภัย แต่แววตาคมกริบของเขาช่างเหลือร้าย และส่งผลต่ออัตราการเต้นของก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายดังตึ้กตั้ก เขาเล่นมองเธอด้วยแววตาลุ่มลึกเหมือนแอบคิดมิดีมิร้ายกับเธอแบบนั้น แล้วใครจะต้านทานไหว

ปวีรากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ รู้สึกว่ามือไม้เกะกะจนไม่รู้จะวางตรงไหนดี เธอเอนกายลงบนฟูกหนานุ่มด้วยความเคอะเขินเตียงนอนขนาดหกฟุตยุบยวบลงด้วยน้ำหนักตัวของคนที่ทรุดกายตามลงมา คนตัวเล็กทำท่าจะกระเถิบตัวถอยหนีตามสัญชาตญาณ แต่ก็ช้ากว่าเจ้าของร่างสูง ร่างเล็กในชุดนอนตัวบางถูกดึงเข้าไปกอดแนบอก ความอบอุ่นพลันโอบล้อมรอบกายจนดวงหน้าสวยแดงปลั่ง

อ้อมกอดของพี่พร้อมอุ่นอย่างที่เธอคิดไว้จริงๆ ด้วย

กระแสความรู้สึกอันแรงกล้าผลักดันให้เธอทำใจกล้าด้วยการเลื่อนแขนสองข้างขึ้นโอบรอบเอวหนา แนบชิดจนได้ยินเสียงหัวใจของกันและกัน ปวีราไม่อยากจะคิดเข้าข้างตัวเอง แต่เธอรู้สึกราวกับว่าหัวใจสองดวงกำลังเต้นเป็นจังหวะเดียวกันอย่างมั่นคง ซึ่งเป็นสัญญาณที่ดี เป็นสิ่งที่ทำให้เธอมีหวังในการอ่อยเขาต่อไป

“ก่อนที่เราจะขยับความสัมพันธ์ไปอีกขั้น พี่อยากจะตกลงอะไรกับปัณสักหน่อย”

ดวงตาคมกริบจับจ้องมองเธอไม่วางตา กระแสเสียงคนพูดฟังดูซีเรียสไม่น้อย ส่งผลให้ร่างอ่อนปวกเปียกในวงแขนกว้างเกิดอาการแข็งทื่อด้วยความไม่สบายใจขึ้นมา

หรือเขาจะพูดเรื่องหย่า? เธอผงะขึ้นในใจ

ไม่นะ! เพิ่งแต่งงานกันได้ไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง เธอยังไม่ได้เริ่มทำอะไรเพื่อเป็นการมัดใจเขาเลย

“พี่พร้อมมีเรื่องอะไรจะคุยกับปัณเหรอคะ” นัยน์ตาหรี่เล็กลงซ่อนความกังวลใจไว้แทบไม่มิด

“พี่จำได้ว่าปัณเคยบอกว่าปัณมีคนที่ชอบอยู่แล้ว”

เขาพูดอะไรของเขา เธอมีคนที่ชอบอยู่แล้ว ใคร? ปวีราออกอาการงงไปชั่วขณะจิต

หรือว่า...

ภาพเหตุการณ์เมื่อสี่ปีที่แล้วพลันย้อนกลับเข้ามาในสมอง จำได้ว่าตอนนั้นเป็นครั้งแรกที่ผู้ใหญ่พูดคุยกันเรื่องการแต่งงานของเธอกับเขาอย่างจริงจัง

...

วันหนึ่งอังกูรอาสามารับเธอที่มหาวิทยาลัย แล้วพาไปกินข้าวเย็นที่ร้านอาหารโปรดของเธอ ถึงแม้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่กินข้าวด้วยกันสองต่อสอง แต่ปวีราก็อดใจเต้นแรงไม่ได้ ก็เขาคือคนที่เธอแอบชอบมาตลอดนี่นา ดาวมหาวิทยาลัยแต่งหน้าทำผมเสียสวยจับตา ทว่าอังกูรกลับมองไม่เห็นมัน เขาไม่ชมเธอสักคำ ปวีราโคตรจะเซ็งอารมณ์

‘ปัณรู้ใช่ไหมว่าอีกไม่นานเราจะต้องแต่งงานกัน’

ร่างสูงภายใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวที่กระดุมคอด้านหน้าถูกปลดออกให้คลายความอึดอัดจนเห็นแผงอกแกร่งรำไร แขนเสื้อสองข้างถูกพับขึ้นมาอย่างลวกๆ ทำเอาปวีราลอบกลืนน้ำลาย พี่พร้อมแซ่บมากในมาดนี้ เธอละอยากจะถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึกจริงๆ

‘ปัณ นี่เราฟังที่พี่พูดอยู่หรือเปล่า’

‘คะ? ขอโทษค่ะ ปัณมัวแต่คิดอะไรเพลินๆ พี่พร้อมว่าไงนะคะ’ คนถูกเรียกเบรกต่อมหื่นแทบไม่ทัน

พี่ชายที่แก่กว่าสิบปีส่ายหัว ก่อนจะถามเธอด้วยประโยคเดิมซ้ำอีกครั้ง

‘พี่บอกว่าปัณรู้ใช่ไหมว่าอีกไม่นานเราจะต้องแต่งงานกัน’

'ทราบค่ะ' ปวีราในชุดนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังผงกหัวพลางเอาผมทัดหูอย่างขัดเขิน

'แล้วปัณเต็มใจหรือเปล่า'

'เต็มใจค่ะ'

'จริงหรือ พี่ได้ยินจากพริ้งมาว่าปัณมีคนที่ชอบอยู่แล้ว'

'แค็กๆ!' ปวีราตาโต น้ำแข็งติดคอขึ้นมาทันที

ยายพริ้ง ยายเด็กทรพี ไหนบอกจะเก็บความลับจนตายไปกับตัวไง! ไม่ทันไรก็ทรยศกันซะแล้ว

'พี่พร้อมทราบแล้วเหรอคะ' ดวงหน้าอ่อนใสซีดเผือดไม่เหลือสี

'อืม'

ใบหน้าหล่อขรึมไม่ยินดียินร้าย ยิ่งทำให้ปวีราใจแป้วจนจะร้องไห้อยู่รอมร่อ

เขาจะมายกเลิกงานแต่งของเราใช่ไหม

'ปัณขอโทษค่ะ พี่พร้อมอย่าเกลียดปัณเลยนะคะ'

'พี่จะเกลียดปัณทำไม พี่เข้าใจ ถึงถามว่าเราเต็มใจจะแต่งงานกับพี่แน่หรือ'

'เต็มใจสิคะ ก็ในเมื่อคนที่ปัณชอบคือ...'

เดี๋ยวนะ! นี่เรากำลังคุยเรื่องเดียวกันอยู่ใช่ไหม ตกลงเขารู้หรือไม่รู้กันแน่

ปวีราชักจะสับสน

'คุณคะ ช่วยด้วยค่ะ ใครก็ได้ช่วยด้วย ลูกฉันตกบันไดเลื่อน!'

เสียงคนร้องให้ช่วยดังมาจากบันไดเลื่อนสูงตระหง่าน ส่งผลให้ร่างสูงวิ่งออกไปอย่างไม่คิดชีวิต เขาสั่งให้เธอโทร. เรียกรถพยาบาลเร็วรี่ ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วมาก และปวีราก็ประทับใจในความเป็นสุภาพบุรุษของเขาเหลือเกิน

ว่าที่สามีใครหว่า หล่อแล้วยังใจบุญ ในใจเธอ ในความคิดเธอ

แม้แต่ไอรอนแมนก็ยังสู้เขาไม่ได้

...

หลังจากเหตุการณ์วันนั้น เขาและเธอก็ไม่มีโอกาสเอ่ยถึงเรื่องรักแรกของเธออีกเลย

จนกระทั่งวันนี้ ในห้องหอของเธอและเขา คำถามนี้ก็ย้อนกลับเข้ามาหาตัวเธออีกครั้ง

“ตอนนี้เราแต่งงานกันแล้ว ปัณกำลังจะเป็นเมียพี่ และเป็นแม่ของลูกพี่ในอนาคต”

ปวีราตั้งใจฟัง แต่ก็ยังไม่เข้าใจถึงสิ่งที่เขาต้องการจะสื่ออยู่ดี

“ปัณทราบค่ะ”

“จะไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหย่าร้างจากกัน และจะไม่มีกรณีที่ปัณหอบลูกหนีพี่ไปเหมือนในละครหลังข่าว”

ปวีราพยักหน้าหงึกๆ เธอมากกว่าละมั้งที่กลัวเขาจะหนี คิดแล้วอดสังเวชตัวเองไม่ได้ เขามีอิทธิพลต่อเธอมากจริงๆ

“การที่ปัณมีผู้ชายคนอื่นอยู่ในใจ มันไม่ยุติธรรมกับพี่ ปัณต้องลืมผู้ชายคนนั้นซะ”

คนพูดขมวดคิ้วยู่ย่น ใบหน้าหล่อเหลาตึงอย่างไม่รู้ตัว ส่วนภรรยาสาวหมาดๆ ได้แต่กะพริบตาถี่ๆ จนแพขนตางามงอนขยับไหว

พี่พร้อมยามสั่งให้เธอเลิกคิดถึงผู้ชายคนอื่นช่างกร้าวใจนัก!

พอเห็นเธอแน่นิ่งไป เขาก็เริ่มเป็นกังวลขึ้นมา หรือเธอจะลืมมันไม่ลงจริงๆ?...

อังกูรชักอยากรู้ว่าคนที่ปวีราปักใจชอบนักชอบหนาเป็นใครมาจากไหน เหตุใดถึงทิ้งเธอไปแบบนั้น น้องควรเจอผู้ชายที่ดีกว่านั้น เขาสัญญาว่าจะดูแลเธออย่างดี

“มันยากเกินไปหรือเปล่า พี่รู้ว่าการจะลืมใครสักคนต้องใช้เวลา ถ้าปัณยังทำใจไม่ได้หรือลำบากใจ...”

น้ำเสียงเขาแฝงความเห็นใจอยู่หลายส่วน เมื่อได้ยินแบบนั้น ปวีราก็รีบส่ายหน้าปฏิเสธจนผมกระจายเต็มวงหน้า

"ไม่ๆ ไม่ลำบากใจเลยค่ะ ปัณเคยชอบเขาก็จริง แต่มันเป็นอดีตไปแล้วค่ะ ตอนนี้เขาแต่งงานมีครอบครัวไปแล้ว" ได้ข่าวว่าเมียสวยมากด้วย

"ถ้าอย่างนั้นปัณคงเสียใจมาก" เขาลูบไหล่มนเป็นการปลอบใจ นิ้วเรียวแกร่งอาสาจับปอยผมขึ้นทัดหูให้อย่างอ่อนโยน

คนที่กลายเป็นผู้หญิงที่แอบรักผัวชาวบ้านยิ้มแห้ง ไม่รู้จะเห็นใจเขาหรือตัวเองดี แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ขอสร้างซีนเรียกคะแนนสงสารหน่อยก็แล้วกัน

ร่างบอบบางห่อไหล่ลง ยิ่งทำให้ดูตัวเล็กตัวน้อยน่าเอ็นดูขึ้นอีกหลายเท่า ดวงหน้าสวยซึมลงเหมือนทำใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้ เธอเงยหน้าขึ้นมองเพดานราวกับต้องการให้หยดน้ำอุ่นใสในดวงตาซึ่งเอ่อล้นไหลย้อนกลับ ช่างเป็นภาพที่สวยงามและน่าอาดูร

"ปัณทำใจได้นานแล้วละค่ะ"

ปากบอกว่าทำใจได้ แต่เธอกลับมีน้ำตาคลอหน่วย ทำเอาคนแพ้น้ำตาผู้หญิงเริ่มทำตัวไม่ถูก เขาปลอบใจใครไม่เก่งเสียด้วยสิ

"พี่ไม่ได้บังคับให้ปัณลืมหรอกนะ แต่ในเมื่อต่างคนต่างมีครอบครัวไปแล้ว ปัณก็ทำใจ ปล่อยวางเสียเถอะ"

คนปลอบไม่เก่งตบไหล่เธอเบาๆ ปวีราโผกอดร่างสูง แกล้งสะอึกสะอื้นตัวโยนอยู่สองสามนาที แอบชำเลืองมองเห็นเขาทำหน้าปวดใจระคนลำบากใจ เธอก็ยิ่งปล่อยโฮเสียงดังลั่นห้องหอ

อังกูรรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้กินยาขม เขาเกลียดเสียงร้องไห้ โดยเฉพาะเสียงร้องไห้อันน่ารำคาญของผู้หญิง บางทีการกินยาขมอาจจะน่าพิสมัยกว่า

ส่วนคนบีบน้ำตาเก่งก็กลั้นขำจนตัวสั่น เห็นเขาทำหน้าแบบนั้น

เธอก็ยิ่งอยากแกล้ง

“ร้องออกมาเสียให้พอ” อังกูรเห็นเธอตัวสั่นก็ยิ่งลนลาน

“ฮือๆๆ โฮๆ ไอ้คนใจร้าย! ไอ้คนใจดำ! ต่อไปปัณจะไม่คิดถึงเขาอีกแล้ว คนนิสัยไม่ดี คนมีตาหามีแววไม่”

ฮือๆ ทำไมสามีเธอหลอกง่ายแบบนี้น้า

“ใช่ อย่าไปให้ค่าคนพรรค์นั้นเลย”

“ค่ะ ฮึก...ต่อไปปัณจะลืมเขาให้หมด” ปวีราพึมพำกับอกหนา ชุดนอนเขาเปียกชื้นน้ำตาปลอมไปหมด

“ดีมาก ซับน้ำตาเสียเด็กดี น้ำตาปัณมีค่ามากกว่านั้น” เขาใจดีเอามือมาซับน้ำตาข้างแก้มอย่างทะนุถนอม ปลอบโยนเธอด้วยคำพูดน่ารักน่าเอ็นดูอีกครู่ใหญ่ จึงกระแอมในลำคอแล้ววกเข้าประเด็นเดิม เฉียบขาดสมกับเป็นเจ้าของบริษัทหลักทรัพย์ หากไม่ได้กำไร ก็ห้ามขาดทุน

“งั้นเป็นอันว่าเราเคลียร์กันแล้วนะ”

“ค่ะ” ปวีราส่งยิ้มบาง ดวงตาคู่สวยฉ่ำวาวด้วยหยดน้ำตา

ดวงตาคมสาดแววลุ่มลึกราวกับหมาป่าที่จำศีลมานานหลายปี เขาไม่ใช่คนดีเด่ที่ไหน ในเมื่อแต่งงานกันแล้ว ข้าวสารก็สมควรเป็นข้าวสุกตามคำฝากฝังของผู้ใหญ่

“ถ้างั้นเรามามีลูกให้ปู่กันเถอะ”

มือใหญ่ที่โอบรอบบ่าเลื่อนมาป้วนเปี้ยนแถวบั้นเอว เสียงเขาแหบพร่า ทว่าอ่อนโยน

4

สมองไม่ทันได้ประมวลคำพูด ร่างบางก็ถูกพลิกให้นอนราบกับเตียง ปวีราสะดุ้งน้อยๆ อดตื่นเต้นกับการกระทำอันอุกอาจของเขาไม่ได้ ขนกายพากันลุกชัน เมื่อคุณสามีถอดเสื้อยืดตัวบางออกทางศีรษะแล้วโยนทิ้งข้างเตียงอย่างไม่สนใจไยดี

เพราะมีสิ่งที่น่าสนใจกว่ารอเขาอยู่บนเตียงนอนหนานุ่ม

“พะ...พี่พร้อมคะ”

คนถูกเรียกมองเธอตาไม่กะพริบ ดวงตาคมอัดแน่นไปด้วยเพลิงเสน่หาคู่นั้นส่งผลให้คนใต้ร่างแทบหลอมละลาย ชายหนุ่มไม่พูดเยอะให้เจ็บคอ แต่เน้นลงมือปฏิบัติ ถึงเธอจะอ่อนด้อยประสบการณ์ในด้านนี้ (เป็นอย่างมาก) แต่ก็พอจะรู้ว่าเขาต้องการอะไร

ร่างสูงพาตัวเข้ามาใกล้เสียจนได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน นิ้วเรียวแกร่งแกะกระดุมเม็ดเล็กบนสาบเสื้อออกทีละเม็ดทีละเม็ด ไม่ถึงหนึ่งนาทีเสื้อเชิ้ตซีทรูตัวสวยก็ลอยละลิ่วตามไปสมทบกับเสื้อนอนของเขา

บราเซียร์ลูกไม้ตัวบางไม่อาจโอบอุ้มของดีประจำตระกูลที่มารดามอบให้ไว้ได้หมด มันเด่นหราท้าทายสายตาคนมอง สายตาคมกริบตรึงอยู่กับส่วนที่โผล่ล้นบราเซียร์ตัวสวย ช่างอวบอิ่มและอมชมพูจน

เขาตาพร่าไปหมด

“พี่ขอถอดได้ไหม” ลอกคราบเธอเกือบจะหมดตัวขนาดนี้แล้ว คนมารยาทดีเด่นก็ยังมีแก่ใจถามไถ่

คนตัวเล็กพยักหน้าอนุญาตด้วยความขัดเขิน แก้มแดงปลั่งชนิดไม่ต้องเสแสร้ง เพราะเธอร้อนผะผ่าวไปทั้งร่างราวกับจะหลอมละลายจมลงไปกับเตียง

ถึงเธอจะอยากอ่อยเขามากแค่ไหน แต่ก็อดหวั่นใจในความดุดันของเขาไม่ได้ เธอไม่ชินกับพี่พร้อมในภาคนี้เลย เขามองเธอราวกับมองเหยื่ออันโอชะ

ตะขอบราเซียร์ลูกไม้ฝรั่งเศสถูกปลดออก เมื่อปราการชิ้นสุดท้ายหลุดออกจากกาย คนเป็นสามีก็ตกตะลึงไปชั่วขณะจิต ความอ่อนหวานผสมผสานกับความเย้ายวนคือนิยามความเป็นเธอ มือหนาผละจากเอวคอดกิ่วมากอบกุมอกอวบ ยอดทรวงสีชมพูหดเป็นไตรับการมาถึงของนิ้วเรียว ทั่วสรรพางค์กายพลันสั่นสะท้าน ใจกลางความเป็นสาวที่สงบสุขมาตลอดชีวิตเกิดอาการตอดตุบ

“นมเมียพี่สวยมาก”

เขาชมโต้งๆ ทำเอาคนฟังอยากเอาหัวมุดใต้เตียง แถมยังไม่พูดเปล่า ลิ้นเปียกชื้นแตะลงบนยอดทรวงสีหวาน

“อ๊ะ พี่พร้อม...” ปวีราครางเสียงอ่อย ลิ้นเปี้ยขึ้นมาปัจจุบันทันด่วน

“อยากรู้จังว่าจะหวานอย่างที่คิดไว้ไหม”

เขาไม่ปล่อยให้เธอหายใจหายคอ ลิ้นสากลากไล้เลียอกเนียนนุ่มทันท่วงที ผิวขาวนวลเนียนพลันเปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ ใบหน้าหวานฉายแววสะกดกลั้น ฝ่ามือบางเลื่อนมากดหัวอีกฝ่ายให้เกลือกกลิ้งแนบสนิทกับอกนุ่มตอนไหนไม่อาจทราบได้

กายบางบิดเกลียว ยามเขาจับขาเธอแยกออกจากกัน มือข้างหนึ่ง

มาเกาะกุมยังส่วนอ่อนนุ่มของเธอซึ่งเปียกซึมด้วยสายธารสวาท สามีรุกรานเนินอกอวบไม่หยุดหย่อน เคราจางๆ ครูดกับซาลาเปาลูกใหญ่จนเป็นรอยแดง

ปวีราเบ้หน้าอย่างเจ็บปวด เธอเจ็บจนน้ำตาคลอเบ้า อยากเอาใจเขา แต่ก็ทนเจ็บต่อไปไม่ไหว

"พะ...พอก่อนนะคะ ปัณเจ็บ...พี่พร้อมขา...ปัณเจ็บ"

"พี่ขอโทษ ปัณเจ็บมากไหม" คนเห่อเมียโงหัวขึ้นมาถาม มือหนาแตะแผ่วลงบนยอดทรวงแดงช้ำ สีหน้าเขาเหมือนรู้สึกผิด ทว่าแววตายังเจือความกระหายหิว เจ้าของหุ่นทรมานใจชายพยักหน้า เขาจึงดึงคนหน้ายับยุ่งมากอดปลอบ ดูท่าเธอจะเจ็บจริง

อังกูรอดโทษความผลีผลามตะกละตะกลามของตัวเองไม่ได้ เขาเคยชินกับการใช้บริการกับผู้มีประสบการณ์มาตลอด ยิ่งถูกใจเขายิ่งรุกหนัก รุกแรง เขาลืมไปได้อย่างไรว่าน้องน้อยไม่เหมือนผู้หญิงพวกนั้น ปวีราอ่อนเยาว์และประสบการณ์เป็นศูนย์ หากเขาเดินเครื่องเต็มสูบไปตอนนี้ มีหวังเธอคงกลัวการเมกเลิฟไปตลอดชีวิต ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องดีสำหรับเขา

เพราะเซ็กซ์เป็นส่วนประกอบสำคัญของชีวิตคู่

อังกูรคิดหนัก เขาควรจะเริ่มจากตรงไหนดี

ส่วนคนเป็นภรรยาก็กำลังกระวนกระวายใจกับความไม่เอาไหนของตัวเอง

เธอทำบ้าอะไรลงไป ฮือออออ!

"พี่พร้อมเสียอารมณ์เพราะปัณหรือเปล่าคะ ปัณขอโทษนะ"

ปวีราน้ำตาไหลออกมาจริงๆ ไม่ใช่เพราะเจ็บตัว แต่เจ็บใจตัวเอง

"เฮ้ย! ปัณร้องไห้ทำไม"

"ก็ปัณทำให้พี่พร้อมไม่พอใจ พี่พร้อมจะเบื่อปัณไหมคะ ปัณมันไม่เอาไหน"

ฮืออออ...ไม่เห็นเหมือนที่แอบดูมาเลย!

ปวีราอยากจะกรีดร้องแล้วลบหนังบ้าบอที่อุตส่าห์โหลดมาดูเป็นไกด์ไลน์ทิ้งไปให้หมด ลบทิ้งถาวร ตลอดกาล! ไม่กลับไปดูอีกแล้ว!

“ไม่เอาน่า เรื่องแค่นี้เอง ร้องทำไมฮึ” เขาเช็ดน้ำตาอาบแก้มให้เมียเด็ก คนอะไรจะอ่อนไหวถึงเพียงนี้

น้ำตาของผู้หญิงเป็นอาวุธที่น่ากลัว และเขาก็เพลี่ยงพล้ำต่อมันเสมอ

“ไม่ต้องร้อง พี่ไม่ทำอีกแล้ว”

คราวนี้น้ำตาเธอยิ่งร่วงพรูหนักกว่าเดิม ปวีราร้องไห้ประหนึ่งโลกจะถล่มก็ไม่ปาน

ฮือๆๆ เธอทำสวรรค์เขาล่ม แล้วต่อไปเขาจะกล้ากินเธออีกไหม

ยิ่งคิด ปวีราก็ยิ่งเจ็บใจตัวเอง

“พี่พร้อมอย่าเข้าใจผิดนะคะ ปัณไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น” เธอละล่ำละลักอธิบาย ซุกเสี้ยวหน้าร้อนฉ่ากับแผงอกเปล่าเปลือย จะบอกอย่างไรดีว่าเธอไม่ได้อยากให้เขาหยุดกลางคันแบบนี้

“พี่คงใจร้อนมากไปหน่อย” เขางึมงำพลางก้มลงจูบเส้นผมหอมกรุ่นของคนตัวเล็กเบาๆ

“ปัณเคยได้ยินมาว่าครั้งแรกจะเจ็บมาก ปัณก็เลยกลัว เมื่อกี้พี่พร้อม เอ่อ...ดูดหน่มน้มของปัณแรงมาก ปัณเลยขอให้หยุด แต่จริงๆ แล้วปัณไม่ได้ต้องการแบบนั้นนะคะ ปัณไม่ได้...ฮึก...”

คนไม่เคยมีประสบการณ์สูดจมูกแดงก่ำคล้ายกลั้นก้อนสะอื้น ดวงตากลมฉ่ำน้ำทั้งเว้าวอนและอ่อนหวาน สร้างดาเมจรุนแรงจนคนเป็นสามีใจอ่อนยวบ ความปรารถนาในตัวเธอยิ่งลุกโชนเป็นทวีคูณ เมื่อปวีราโผกายเข้ากอดเขาเต็มรักจนโนมเนื้อนุ่มเบียดชิดกับแผงอกหนา การกระทำแสนน่ารักนั้นบ่งบอกว่าเธอเองก็ต้องการเขา ไม่ต่างจากที่เขาต้องการเธอ

อังกูรนิ่งไปชั่วอึดใจ ก่อนตัดสินใจกระทำการบางอย่างซึ่งไม่เคยคิดจะทำกับใครมาก่อน มือหนาเชยคางมนให้แหงนหน้าขึ้นมารับสัมผัสนุ่มละมุน ลิ้นร้อนผ่าวไล้เลียปากรูปกระจับของเธออย่างอ่อนโยนและทะนุถนอม

ชายหนุ่มเป็นคนรักสะอาด เขาหวงแหนและไม่ชอบให้ใครมาล่วงล้ำ หรือแตะต้องร่างกายตนเองโดยพลการ ยามลงสมรภูมิเขาไม่เคยใส่ใจคู่นอน ไม่เคยอ่อนโยน หรือค่อยเป็นค่อยไป แต่จะลงมือจัดการอย่างเฉียบขาดและดุดันเสมอ เพราะต่างคนต่างทราบถึงวัตถุประสงค์ของกันและกัน สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความรักหรือการเมกเลิฟของคู่รัก แต่เป็นการมีเซ็กซ์เพื่อตอบสนองกิเลสตัณหาระหว่างกัน

ทว่าปวีราไม่ใช่คู่นอน เธอกำลังจะก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขา เขาต้องให้เกียรติและทะนุถนอมเธอในฐานะเมียกับแม่ของลูก

คนที่ทั้งชีวิตไม่เคยคิดจะแลกลิ้นสัมผัสน้ำลายของใครกลับแทรกลิ้นสากเข้ามาในโพรงปากบางอย่างเร่าร้อน ซอกซอนลึกล้ำดูดดื่มราวกับสูบวิญญาณ ทำเอาคนถูกจูบหายใจหายคอแทบไม่ทัน เนิ่นนานกว่าเขาจะปล่อยเรียวปากบวมเจ่อให้เป็นอิสระ ก่อนอังกูรจะจูบกลีบปากบางอีกครั้งอย่างอดใจไม่ไหว แล้วเอ่ยวาจาหนักแน่นอันส่งผลให้หัวใจดวงน้อยสะท้านไหว

“พี่ไม่เคยจูบใครมาก่อน จูบแรกของพี่เป็นของปัณ”

มือบางแตะแก้มสากอย่างรักใคร่ระคนหลงใหล ความรู้สึกมีอำนาจบางอย่างพลันผุดขึ้นมาและฉุดให้เธอมีความกล้า กล้าที่จะลองอีกครั้ง

ครั้งนี้เธอเป็นฝ่ายเริ่มจูบเขาก่อน ปากเล็กๆ เลาะเล็มลิ้นร้อนฉ่ายกกายตอบสนองเขาอย่างเต็มอกเต็มใจ จนกระทั่งไฟแห่งรักลุกโชนท่ามกลางแสงสลัว สองร่างแนบชิดพัวพัน ต่างฝ่ายต่างตอบสนองด้วยความต้องการของกันและกันอย่างไม่มีใครยอมใคร

อังกูรผลักเธอนอนราบลงอีกหน พลันไล่บดจูบปากเล็กดูดดื่ม ปวีราเองก็ปล่อยกายปล่อยใจให้เขาเป็นผู้นำบทรักนี้ อกอวบแอ่นไหวทุกจุดที่มือหนาแตะต้อง ทั่วทั้งกายร้อนผ่าวราวกับถูกเผาไหม้ โดยเฉพาะส่วนอ่อนนุ่มซึ่งอ่อนไหวที่สุด

หญิงสาวเม้มปากแน่น พยายามกลั้นเสียงอันน่าอับอาย ทว่าอังกูรกลับใช้ปากกับส่วนนั้นไม่หยุดหย่อน จนสุดท้ายเขาก็พาเธอถึงฝั่งฝัน จากนั้นก็ดึงมือเธอไปทำอะไรกับข้าวหลามออร์แกนิกของเขาจนมือเธอเลอะเปื้อนไปหมด

ใบหน้าหวานแดงซ่าน ยามได้ยินเสียงครางแผ่วขาดห้วงเป็นระยะไม่ต่างจากสัตว์ป่าบาดเจ็บของเขา ทำเอาเธอสั่นสะท้านปนเสียวซ่าน ทั้งคู่สลับทำกันแบบนี้อยู่ค่อนคืน จนกระทั่งเวลาล่วงเลยเข้าสู่วันใหม่ ชายหนุ่มจึงอุ้มเธอเข้าไปทำความสะอาดในห้องน้ำ แล้วพามานอนบนเตียง

กายบางอ่อนระทวย เข้าใจคำว่าหมดแรงข้าวต้มขึ้นมาทันใด เมื่อร่างสูงใหญ่บดเบียดกายเข้าหา ปวีราก็ขยับไปอิงแอบ นิ้วเรียวสวยลูบไล้สำรวจความแข็งแกร่งของแผ่นอกหนา ถึงแอร์ในห้องจะหนาวเหน็บแค่ไหน แต่การอยู่ในอ้อมกอดพี่พร้อมทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นกำลังดี

ส่วนอังกูรนั้นเข้าใจอารมณ์พวกเพื่อนแก๊งไฮโซที่ชอบอวดเมียเด็กก็วันนี้เอง เมียเขาโคตรจะน่ารักจนต้องใช้ริมฝีปากหยักหนาซุกไซ้ซอกคอขาวผ่อง ขบเม้มแผ่วเบาเพื่อตีตราจอง

“อื้อ!”

เสียงร้องท้วงของเธอช่างฟังไพเราะ ชวนให้หยอกล้อซ้ำแล้วซ้ำเล่า บอกได้เลยว่าในบรรดาเมียๆ ของกลุ่มเพื่อนไฮโซ เมียเขามาเป็นอันดับหนึ่ง ปวีราทั้งอ่อนหวาน ทั้งน่ารัก แถมยังแอบซ่อนความร้อนแรงไว้อีกต่างหาก

“ปัณรู้สึกยังไงบ้าง” เขาถามพลางลูบปอยผมสวยที่ทิ้งตัวลง

เคลียแก้มนวล

“ปัณรู้สึกเหมือนเราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน”

“เราไม่เคยทำความรู้จักกันในแง่มุมนี้ต่างหาก”

“ปัณไม่ยักรู้มาก่อนว่าพี่พร้อมก็มีซิกซ์แพ็กกับเขาด้วย” ชมเองก็อายม้วนเสียเอง เธอช้อนตามองเขาเขินๆ ก่อนจะหน้าแดงโดยไม่ต้องแสดง เมื่อได้ยินเจ้าของเสียงแหบพร่าเอ่ย

“พี่ชอบออกกำลังกาย อย่างอื่นก็แข็งแรงไม่แพ้กันหรอก ไว้วันหลังพี่จะพิสูจน์ให้ดู”

“แน่ะ พูดจาแบบนี้ก็เป็นด้วย พี่พร้อมไม่รู้สึกว่ามันแปลกๆ เหรอคะ” เธอกับเขารู้จักกันมาเกือบทั้งชีวิต จู่ๆ ก็กลายมาเป็นคนนอนเตียงเดียวกัน จนถึงตอนนี้เธอยังคิดว่าตัวเองฝันไปด้วยซ้ำ

“ไม่ชินก็ต้องชิน ตอนนี้ปัณเป็นเมียพี่ ไม่ใช่น้อง หวังจะให้เรานอนจับมือกันหรือไง ฝันไปเถอะ ไอ้แต่งงานในนามแบบในละครน่ะเอาต์ไปแล้ว” พูดจบชายหนุ่มก็เหลือบไปมองนาฬิกาบนหัวเตียง “เอาเถอะ นี่ก็ดึกมากแล้ว เรานอนกันเถอะ พรุ่งนี้พี่มีประชุมประจำไตรมาสแต่เช้า ถ้าปัณตื่นมาไม่เจอพี่ไม่ต้องตกใจ ชิตพลจะมารับปัณไปส่งที่บ้าน ไว้ตอนเย็นเราค่อยไปกินข้าวที่บ้านปู่กัน”

“ค่ะ” ปวีรารับคำสั่งด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน แม้อยากเอ่ยปากท้วงว่าเขาไม่ควรทิ้งเธอตั้งแต่วันแรกที่แต่งงานกัน แต่ปวีราก็พยายามจะเข้าใจความเป็นเขา

มีสามีบ้างาน ก็ดีกว่าเขาไปบ้าผู้หญิงคนอื่นแล้วกัน

“นอนซะเด็กดี คืนพรุ่งนี้เราค่อยมาติวกันใหม่”

“พี่พร้อมน่ะ!”

“ฮึๆ” คนขี้แกล้งหัวเราะในลำคอ วงแขนกว้างอ้ารับคนตัวเล็กที่โผมากอดอย่างเต็มใจ

‘ภรรยาที่ดีจะต้องตื่นก่อนและนอนหลังสามี’ คำพูดนี้ คุณยายพร่ำสั่งสอนอยู่เป็นเนืองนิจ แต่มันกลับเป็นสิ่งที่เธอทำได้ยากที่สุด เพราะเพียงวันแรกของการมีผัวเป็นตัวเป็นตน กว่าเธอจะลืมตาตื่น เข็มนาฬิกาก็หมุนไปถึงเวลาเกือบสิบเอ็ดโมง

‘พี่ไปประชุม เจอกันที่บ้านตอนเย็น’ อังกูรเขียนโน้ตทิ้งไว้ ก่อนจะหายออกไปทำงานแต่เช้าตรู่ ต่างจากเธอที่ยังนอนอู้อยู่บนเตียง

นั่นก็หมายความว่า หน้าตาอันยับยุ่ง ผมเผ้ายุ่งเหยิงเหมือนสิงโต หรือแม้กระทั่งน้ำลายเปียกข้างแก้มก็ไม่พ้นสายตาพี่พร้อม

คนเป็นศรีภรรยาอยากจะโดดตึกตายให้รู้แล้วรู้รอด! แค่วันแรกเธอก็ทำเขาไม่ประทับใจเสียแล้ว

ปวีราฝืนใจลากสังขารลงจากเตียงไปทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ เนื่องจากเธอเป็นมนุษย์ผู้ว่างงาน ตลอดชีวิตเคยชินกับการทำกิจกรรมทุกอย่างด้วยวิถีสโลว์ไลฟ์ ดังนั้นกว่าจะอาบน้ำ เป่าผม แต่งหน้าแต่งตัว และกินข้าวเช้าเสร็จ เวลาก็ล่วงเลยมาถึงเที่ยงวัน

ร่างบอบบางในชุดอยู่บ้านสบายๆ อย่างมินิเดรสมิวมิวจากรันเวย์ล่าสุด สนนราคาเบาๆ ร่วมแปดหมื่นยุรยาตรลงมาจากชั้นสูงสุดของโรงแรมดังที่ครอบครัวเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ระหว่างทางก็ยิ้มทักทายพนักงานอย่างไม่ถือตัว ก่อนจะเจอกับเลขาฯ คู่ใจของสามีนั่งหาวรอเธออยู่

พอสบตากับภรรยาเจ้านาย ชิตพลก็หุบปากที่กำลังอ้าหาวแทบไม่ทัน

“คุณปัณลงมาแล้วเหรอครับ”

เสียงคนพูดฟังดูเหนื่อยๆ ดวงตาก็ดูล้าๆ ชอบกล สงสัยสามีเธอจะใช้งานเขาหนัก ปวีราจึงยิ้มอย่างขอลุแก่โทษแล้วหาข้ออ้างที่ดีสุดมาแก้ตัว

“ขอโทษที่ลงมาช้านะคะ พอดีปัณมัวแต่จัดข้าวของ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมมารอได้ไม่นาน” แค่กลั้นหาวจนหน้าเขียว

เท่านั้น

"งั้นเราไปกันเถอะค่ะ" ปวีราออกปากชวน เพราะเวลาก็ล่วงเลยมาพอสมควร

รถคันหรูเคลื่อนตัวออกจากโรงแรมหรูซึ่งใช้เป็นห้องหอชั่วคราวและสถานที่จัดงานแต่งอันอลังการงานสร้าง เนื่องจากเป็นช่วงเวลาเที่ยงใกล้บ่าย บนท้องถนนจึงค่อนข้างโปร่งโล่ง ไม่มีรถราวิ่งพลุกพล่านเหมือนช่วงเลิกงาน ชิตพลใช้เวลาไม่นานก็ขับมาถึงเรือนหอจริงๆ ของเธอ ซึ่งก็คือบ้านเดี่ยวใจกลางเมืองของพี่พร้อมนั่นเอง

สามีเธอแยกออกมาอยู่บ้านของตัวเองตอนรับตำแหน่งกรรมการบริหาร บ้านของเขาเป็นบ้านหกชั้นสไตล์โมเดิร์นลอฟต์ ตั้งอยู่บนถนนส่วนบุคคลของตระกูลธาดาพิพัฒน์ในย่านใจกลางเมือง ซึ่งไม่ไกลจากห้างหรูขนาดใหญ่ที่เธอกับเพื่อนสาวชอบไปเดินเล่นชอปปิง แต่ก่อนเธอก็ชวนเพื่อนมาแอบส่องบ้านเขาอยู่บ่อยๆ ทำนองว่าไม่เห็นหน้าได้เห็นหลังคาบ้านก็ยังดี

แต่วันนี้เธอไม่ได้แค่เห็นหลังคาเท่านั้น เธอยังได้ย้ายเข้ามาอยู่อีกด้วย

โฮ่ง! โฮ่ง!

ทันทีที่รถอเนกประสงค์เอสยูวีราคาเหยียบสามสิบล้านเข้ามาจอดสนิทหน้าบ้าน เจ้าไลก้า สุนัขพันธุ์เซนต์เบอร์นาร์ดตัวใหญ่เท่าหมีของเจ้าของบ้านก็พุ่งมาจู่โจมเธอทันที

"ไลก้า! คิดถึงแกจัง" ผู้ร่วมอาศัยคนใหม่โน้มตัวลงลูบขนปุกปุยเจ้าไลก้าส่งเสียงหงิงๆ ออดอ้อนร่าเริง ช่างไม่สมกับมาดน่าเกรงขามเอาเสียเลย

"คุณปัณขา นางฟ้าของแจ๋นมาแล้ว"

'จันจิรา' หรือ 'แจ๋น' แม่บ้านสาววัยยี่สิบปีแจ้นเข้ามาหานางฟ้าของตนอย่างระริกระรี้เหมือนปลากระดี่ได้น้ำ ด้วยเพราะนิยมชมชอบ

เป็น FC ดีเด่นของภรรยาเจ้านายมาโดยตลอด

“เมื่อคืนคุณปัณสวยมาก เล่นเอาแพตตี้ ภารตาหมองไปเลยค่ะ” แจ๋นเอ่ยปากชม พลางช่วยชิตพลขนของใช้ส่วนตัวอันมหาศาลของคุณผู้หญิงคนใหม่เข้าบ้าน

“โม้หรือเปล่า ฉันจะสวยกว่าดาราดังของแจ๋นได้ยังไง” คนสวยถ่อมตัว

แต่จะว่าไปแล้ว เธอก็สวยกว่าจริงๆ นั่นแหละ

หญิงสาวกดยิ้มมุมปาก ไม่ได้บ้ายอ แต่ก็นะ ปวีราอดไม่ได้ที่จะหยิบธนบัตรสีเทาออกมาสองสามใบ จากนั้นก็ยื่นส่งให้แจ๋นอย่างคนอารมณ์ดี

“แหม คุณปัณละก็ เกรงใจค่ะ” แจ๋นทำลีลาไม่รับเงินจากมือเรียวสวย ปวีราจึงแกล้งชักมือกลับ

“หนึ่ง...สอง...สา...”

หมับ! อดีตสายสืบตะครุบโดยไม่รีรอ

“คุณผู้หญิงใครหนอ สวยแล้วยังใจบุญ”

แจ๋นชมไม่เลิก ขณะเดียวกันชิตพลก็กุมมือถามอย่างนอบน้อม

“ของครบนะครับคุณปัณ?”

“ค่ะ ขอบคุณนะคะที่อุตส่าห์ไปรับ”

คุณผู้หญิงสายเปย์ควักธนบัตรสีเทาหกใบออกมายื่นให้ชิตพล แจ๋นเห็นแล้วตาก็แทบถลนออกจากเบ้า ชักจะอิจฉาชิตพลขึ้นมาตงิดๆ เหตุใดเธอถึงไม่ได้เยอะแบบนี้บ้าง

“เป็นหน้าที่ผมอยู่แล้วครับ” ชิตพลบอกเสียงขึงขัง จากนั้นก็ขอตัวกลับบริษัทไปรับใช้เจ้านายสายตรงที่ยังคงทำงานอยู่ที่บริษัท

เจ้านายเขาช่างขยันขันแข็งและอึดเกินใคร แต่งงานวันแรกก็ยังไม่หยุดทำงาน แต่อย่างว่า ตราบใดที่มีการซื้อขาย ตลาดหลักทรัพย์ก็ไม่มีวันหยุด

ขณะที่เจ้าของบ้านคนใหม่กวาดตาสำรวจทุกซอกทุกมุมรอบบ้านอย่างสนอกสนใจ เจ้าหมาร่างยักษ์ประหนึ่งหมีกริซลีก็วิ่งตามตูดเธอต้อยๆ ขาเพรียวสวยหยุดอยู่หน้าบ่อปลาขนาดใหญ่ซึ่งอังกูรสั่งให้คนมาขุดไว้เพื่อเลี้ยงปลาหลากหลายสายพันธุ์

สามีเธอรักสัตว์ แล้วเมื่อไรเขาจะรักคนแบบเธอบ้าง ปวีรารำพึงรำพันในใจ

ร่างบางหมุนกายกลับเข้าไปในบ้าน ก้าวตรงไปยังห้องรับแขกอันโอ่โถงซึ่งพร้อมสรรพด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย ปวีราเอนกายพิงพนักโซฟาแล้วแกว่งเท้าไปมาอย่างเบื่อหน่าย ชีวิตที่ไม่มีพี่พร้อมช่างน่าเบื่อเสียจริง หญิงสาวจึงกะว่าจะนั่งเล่นหาอะไรดูในเน็ตฟลิกซ์ฆ่าเวลาระหว่างรอต้อนรับสามีกลับมาบ้าน

สมาร์ตทีวีจอใหญ่ยักษ์เผยภาพเคลื่อนไหวของซีรีส์เกาหลีเรื่องดัง ปวีราเอนกายลงนอนอย่างเกียจคร้านบนโซฟาเบด ขณะกำลังเพลิดเพลินกับภาพเคลื่อนไหวบนจอ สิ่งมีชีวิตขนฟูบางอย่างก็วิ่งผ่านหน้าไปด้วยความว่องไว

เจ้าทิปปี้ แมวสกอตติช โฟลด์ตัวโปรดของสามีนั่นเอง ทิปปี้ถือเป็นคนโปรดของพี่พร้อมอย่างแท้จริง เพราะเขาสถาปนาเจ้าเหมียวตัวอ้วนเป็นลูกสาวสุดหวง สันนิษฐานว่าเขาน่าจะรักเจ้าแมวจอมเย่อหยิ่งมากกว่าเธอ

ทิปปี้เชิดหน้าคอตั้ง หูกระตุกหงึกหงักคล้ายไม่พอใจเจ้าทาสคนใหม่ ดวงตากลมใสแจ๋วเห็นเธอแล้ว แต่ทำเป็นเมินใส่ พาอุ้งเท้ากลมๆ ลอยลับเข้าไปในห้องส่วนตัวของนาง

เชอะ!

ปวีราย่นจมูกใส่สัตว์เลี้ยงแสนรักของสามี

“คุณปัณขา ดื่มน้ำส้มหวานเย็นชื่นใจก่อนสิคะ แจ๋นเพิ่งคั้นสดๆ จากลูกเลย ทั้งหอมทั้งหวาน อร่อยชื่นใจแน่นอนค่า” แจ๋นนำเสนอด้วย

สีหน้ายิ้มแย้ม เอาอกเอาใจเจ้านายใหม่เต็มที่

ปวีราผู้ไม่เคยปฏิเสธใครรับแก้วน้ำส้มเย็นฉ่ำมาจิบสองสามคำพอหอมปากหอมคอ เธอไม่ค่อยกินอะไรเกินสามคำอยู่แล้ว ด้วยความที่ถูกเลี้ยงมาอย่างเอาอกเอาใจ ทุกคนดูแลเอาใจใส่เธอราวกับเจ้าหญิง ปวีราจึงเป็นคนช่างเลือก เธอไม่ได้เรื่องมาก แต่แค่ต้องได้สิ่งที่ดีที่สุดเท่านั้น

"สดๆ จากลูกหรือจากกล่องกันแน่จ๊ะ น้ำส้มทิปโก้ชัดๆ" นัยน์ตาหวานเจือแววระอาไม่จริงจังนัก แจ๋นเป็นเด็กน่ารัก เมื่อก่อนเธอเคยวานให้แจ๋นไปสืบเรื่องพี่พร้อมบ่อยๆ ถือว่ารู้ใจกันเป็นอย่างดี

"แหะๆ สดจากลูกและจากกล่องค่ะ" คำพูดรู้ทันจากเจ้านายสาวทำเอาคนประจบเอาใจหัวเราะแห้ง

"เออแจ๋น ปกตินอกจากพี่พร้อม มีใครเข้าออกที่นี่อีกไหม" ไหนๆ เธอก็มาเป็นคุณผู้หญิงบ้านนี้แล้ว เพราะฉะนั้นทุกความเคลื่อนไหวในบ้านนี้เธอย่อมมีสิทธิ์รู้

"ปกติก็มีแต่คุณผู้ชายนี่แหละค่า พวกคนงานอยู่บ้านใหญ่กันหมด คุณปัณก็ทราบว่าคุณผู้ชายรักความเป็นส่วนตัวมากแค่ไหน ถ้าไม่ได้มาส่งกับข้าวหรือทำความสะอาด ก็ไม่มีใครกล้ามาป้วนเปี้ยนโดยไม่ได้รับอนุญาตหรอกค่ะ"

"ก็จริง" ปวีราผงกหัว พลางฉวยสมาร์ตโฟนเครื่องหรูมาเข้าแอปพลิเคชันแต่งภาพและแชร์ภาพยอดฮิตอย่างอินสตาแกรม

เธอกดไลก์รูปเพื่อนสาวที่โพสต์อวยพรเธอยาวเป็นหางว่าว ชลิดายังคงอินกับภาพงานแต่งของเธอ อีกฝ่ายอัปโหลดรูปเป็นอัลบั้มพร้อมกับคำบรรยายยืดยาว เห็นทีเธอต้องหาเวลาไปเมาท์มอยเข้าคอร์สนวดหน้านวดตัวกับเพื่อนรักเสียหน่อย

"เมนูอาหารวันนี้เยอะแยะเชียวค่ะคุณปัณ" แจ๋นอ่านไลน์กลุ่มของคนงานในบ้านธาดาพิพัฒน์ซึ่งมีสมาชิกร่วมสิบกว่าคน

อาณาจักรกว้างใหญ่ ย่อมต้องใช้คนทำงานมากเป็นธรรมดา เพราะนอกจากบ้านของสามีเธอแล้ว ภายในซอยยังมีบ้านของ 'อรรถกร' พี่ชายคนโตของอังกูรที่อายุมากกว่าเขาสองปี ขณะนี้เป็นซีอีโอดูแลธุรกิจประกันชีวิตในเครือธาดาพิพัฒน์ นอกจากนี้ยังมีบ้านของญาติพี่น้องอีกหลายหลัง

"มีอะไรบ้างล่ะ"

คนที่แม้แต่ต้มไข่ยังไม่สุกเอ่ยถามเอื่อยๆ เธอคิดจะฝึกทำอาหารเพื่อหวังใช้เสน่ห์ปลายจวักมัดใจสามี แต่ไม่รู้ว่าจะรุ่งหรือจะร่วง

"มีต้มยำทะเลเดือด กุ้งแม่น้ำอบวุ้นเส้น ปลากะพงทอดน้ำปลา ซี่โครงหมูย่างอบบาร์บิคิว ผัดผักรวมมิตร หมูทอดกระเทียมพริกไทย แกงจืดหมูสับ ตับห่านทอดกระเทียมพริกไทย น้ำพริกปลาทู ปูผัดผงกะหรี่ แล้วก็ยังมีขนมหวานเป็นข้าวเหนียวมะม่วงด้วยค่ะ"

แจ๋นร่ายรายการอีกยาว ปวีราฟังแล้วขมวดคิ้วเป็นปม เนื่องจากเมนูหลายอย่างเป็นอาหารจานโปรดของตัวเอง เธอชอบกินอาหารไทยมากกว่าพวกอาหารฝรั่ง เพราะชอบในรสชาติจัดจ้าน หนึ่งในเมนูโปรดของเธอคือส้มตำ แต่กินทีไรไม่พ้นท้องเสียจนต้องเข้าโรงพยาบาลทุกครั้ง หลังๆ เลยถูกห้าม นานทีปีหนจะแอบกิน

"ปกติเยอะขนาดนี้หรือเปล่า" นี่มันอาหารปริมาณเลี้ยงคนทั้งหมู่บ้านชัดๆ ดูก็รู้ว่าทุกอย่างจัดเตรียมไว้เพื่อเอาใจเธอ ปวีรารู้ดีว่าคุณปู่พิพัฒน์รักเธอมากกว่าใคร เธอเองก็รักและเคารพท่านมากไม่ต่างจากญาติผู้ใหญ่ของตัวเอง

ทุกคนในธาดาพิพัฒน์ดีกับเธอมาก ปวีราดีใจที่เธอได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวเขา เธอไม่ต้องปรับตัวหรือกังวลใจอะไรมากมาย เพราะทุกคนต่างรู้จักมักคุ้นกันเป็นอย่างดี เธอยังเป็นเจ้าบัณของปู่คนเดิม แค่เปลี่ยนสถานะจากหลานรักไปเป็นหลานสะใภ้ก็เท่านั้น

"ปกติก็ไม่เยอะเท่านี้หรอกค่ะ เพียงแต่วันนี้คุณหญิงท่านกำชับ

มาว่าคุณปัณกับคุณพร้อมจะเข้าไปกินมื้อเย็นที่บ้านใหญ่ เลยให้คุณผกาเตรียมการไว้เป็นพิเศษค่ะ”

“อืม ไว้เย็นนี้ฉันจะขอบคุณคุณย่าด้วยตัวเอง แจ๋นมีอะไรต้องทำก็ไปทำเถอะ ฉันจะขึ้นไปเอนหลังพักผ่อนสักหน่อย” ปากจิ้มลิ้มอ้าหาวหวอด หญิงสาวเหลือบมองนาฬิกาเรือนสวยก็พบว่าเป็นเวลาบ่ายสองโมง อ่า...ได้เวลานอนกลางวันของเธอพอดี

“ค่า คุณปัณมีอะไรเรียกใช้แจ๋นได้ตลอดเวลาเลยนะคะ”

“ไลก้า ฉันขึ้นห้องก่อนน้า ไว้เย็นๆ จะลงมาเล่นด้วยใหม่” เธอลูบขนปุกปุยอย่างเอ็นดู

“หงิง...หงิง...”

ไลก้ามองคนสวยหายเข้าไปในลิฟต์อย่างอาลัยอาวรณ์

เนื่องจากบ้านของสามีมีลิฟต์ไว้คอยอำนวยความสะดวก คนเกียจคร้านอย่างปวีราจึงเลือกที่ใช้ลิฟต์แทนการเดินขึ้นห้องนอนซึ่งอยู่ชั้นสาม

ติ๊ง!

เสี้ยววินาทีเธอก็มาถึงห้องนอนของสามีซึ่งปัจจุบันคือห้องนอนของเธอกับเขา เมื่อก้าวเท้าเข้ามา ปวีราก็พลันรู้สึกถึงบรรยากาศอันทึมเทาและเงียบสงบ การตกแต่งเป็นโทนสีดำและขาว เฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นสมกับเป็นห้องหนุ่มโสด

ภายในห้องมีกลิ่นอายเจ้าของอยู่เต็มเปี่ยม ร่างบางกระโดดทิ้งตัวลงบนเบาะหนานุ่ม การได้นั่งเล่นนอนเล่นบนเตียงนอนพี่พร้อมช่างเป็นความรู้สึกที่ดีมากจริงๆ หญิงสาวคว้าหมอนมากอดอย่างมีความสุข นอนเล่นพลิกตัวไปมาครู่เดียวก็ผล็อยหลับตามประสาคนว่างงานที่มีกิจกรรมนอนกลางวันเป็นกิจวัตร